

Pavisam cits stāsts.

Atcerēsimies pasaku – līdzību par izsalkušo vīru un viltīgo krodzinieku. Izlaidīsim visiem Baltiem zināmo sākumu, bet atgādināsim kodola daļu.

“Tad izsalkušais vīrs sabēra mucā akmeņus un jautāja:

- Vai muca ir pilna – vai tajā vēl kādu akmeni var iemest?

Pēc tam viņš ņēma smilts un bēra virsū akmeņiem un atkal jautāja:

- Vai tagad muca jau ir pilna?

Vīrs ņēma spaiņiem ūdeni un lēja mucā uz smiltīm. Kad tā bija kādus spaiņus ūdens uzlējis, tad nu vīrs atkal jautāja:

- Vai tagad muca ir pilna?

- Ar ko muca piepildīta?

- Vai tajā kopā ar akmeņiem, zemi un ūdeni ir vēl arī gaisa ūdenī?

- Vai mucā ir siltums?

- Vai tajā kopā ar to visu ir vēl arī tas, ko katrs no tiem ir atnesis sev līdz?

- Vai mucā tagad kopā ar tiem ir arī tos radījušais cēlonis un visi tie neredzami un redzami rīki, ar kuriem tie ir radīti?

- Vai tie satur savu Radītāju?

- Vai esam Radītāju mucā ielikuši, vai arī tas tur bija, vienmēr ir un mums top redzams caur to, ka mēs tur savus akmeņus, smiltis un ūdeņus kopā ar visu ko tie satur sapildam?

Tā izsalkušais vīrs, pēc katra jautājuma pa vienu un otru vaigu krodziniekam pliķus sizdams, viņu mācīja.”

Tiem, kuri to var saprast, te būs pirmā mācība.

Cilvēki nav, nevar, nedrīkst un nekad nebūs vienādi. Tādi tie ir tikai agrīnajā profanētajā un šaurai destruktīvai darbībai orientētajā islamā (*un arī tad tikai viņu pašu kopienā un tikai katra attiecībās ar viņu Dievu*) un visās mūsdienu destruktīvajās ideoloģijās. To pašu mucu, atkarībā vai tā ir sieviete, vīrietis, bērns vai viņa vecāki, skolotāji, darbā vadītāji vai rotaļu biedri, izpildītāji, draugi vai naidnieki viņi ir, katrs skata no citas puses.

Tāpat katrs, saskaņā ar savas dvēseles un prāta attīstības pakāpi, tur, tāpat kā visā citā, saskata tikai akmeņus vai akmeņus ar smiltīm, vai jau arī ūdeni starp tiem. Bet tikai retais ieinteresēsies, domās un, Skolotāju uzklaušījis, Zinās to, kas tur ir kopā ar rokām sataustāmo. Vienus vienmēr interesēs formā ietveramais, formulējamais un sa-strukturējamais, bet citus tas, kas ir starp formām, tas kam kalpo struktūras, tas, kādas kvalitātes sevī ietver struktūras un veido formās ietverto parādību savstarpējās attiecības. Pirmos interesēs visu parādību substances – ietvari, bet otrs šo pašu parādību kvalitātes – ietvaros ietvertās kvalitātes.

Mēs varam, par pamatu ņemot “izsalkušā vīra jautājumus”, izveidot dvēseļu – prātu attīstības un uzvedības skalu. Zemākos – tumšākos un rupjākos prātus vienmēr interesē pirmie, bet augstākos – gaišākos, pēdējie jautājumi. Zemākos vienmēr interesē rupjākais, skaļākais, kaislības, garšas uzbudinošais un apmierinošais, patmīlībai glaimojošais lielāko pašapmierinājumu un komfortu dodošais, eksistenciālais, vienkāršos faktos ieliekamais un gūstamais. Smalkāk organizētie atpūtas brīdī starp zemāko tieksmju apmierināšanas cēloņiem parunāsies arī par smalkām parādībām, to iespējamo esamību, nozīmi Cilvēka dzīvē un

iespējām šīs smalkās lietas izmantot savas “dzīves kvalitātes, veikspējas un dzīvildzes” palielināšanai viņus interesēs arī labumus radošie un izmantojamie cēloņi.

Tikai visaugstāk attīstītie būs **Zinošie** un savas zināšanas izmantos visu zemākesošo labā. Visi zemākesošie savas zināšanas vienmēr izmantos savā labā un visu citu apkarošanai, sevi celšanai uz pārējo paverdzināšanas un izmantošanas rēķina. Viszemākattīstītie visus par sevi augstākattīstītos vienmēr apkaros – pat pasniegto maizes gabalu uzņems ar šaubām, aizdomām un nepateicību.

Visi zemākattīstītie augstākaattīstītos gribēs novilkt lejā pie sevis, nolikt savu interešu, spēju un zināšanu dzīves robežās. Visi augstākattīstītie zemākattīstītajiem vienmēr centīsies uzlikt savas normas, prasības un vajadzības. Tikai visaugstākattīstītie katram ļaus dzīvot viņa dzīvi, krist pašu izrakstās bedrēs un izmantot visiem sniegtās izaugsmes iespējas.

- **“Lēnie” vienmēr lūgs pagaidīt un gaidīs atpalikušos.**
- **“Ātrie” vienmēr mudinās pasteigties un sacentīsies ar “ātrākajiem”.**
- **“Visātrākie” uzņemsies vislielāko slogu.**

Tad nāk otrā mācība.

Ir tādi “ātri-lēnie”, kuri, iegūstot “ātro” vidē pieejamās zināšanas un iespējas, tās izmanto sava “lēnuma” apmierināšanai, lutināšanai un vairošanai. Šim mērķim viņi izlaupa kā “ātros”, tā arī paverdzina, apstulbo un apmuļķo “lēnos”, kurus izmanto gan sava “lēnuma” attaisnošanai, gan “ātro” un “ātrāko” apkarošanai. “Ātri-lēnie” vienmēr rīkojas tādā veidā, ka savu labumu vienmēr ceļ apkārtējos bremzējot, aplaupot un pazemojot. “Ātri-lēnie”, sludinot “lēnajiem” patīkamos “lēno” uzskatus, tos ietērpj “ātro” vārdos.

- **Ātri-lēnie vienmēr bremzē - aizkavē ātros.**
- **“Ātri-lēnie” savu spēku balsta uz “lēno” truluma, rupjuma un patmilības, kuplina ar “ātro” pasaulē ņemtajām zināšanām un spējām, bet izmanto paši savā labā sava “lēnuma” apmierināšanai.**
- **“Ātri-lēnie” ir tie, kurus sauc par tumsas brāļiem vai “tumšo hierarhiju”.**
- **Par tumšo hierarhiju tāpēc, ka tās virsotne sniedzas pie “ātrajiem”, pamats ir “lēnajos”, bet mērķis ir visu neatgriezeniska padarīšana par “vislēnāki-lēnākajiem”.**
- **Tumsas hierarhija strādā pie Cilvēces ievēšanas un noturēšanas visdziļākajā iespējamajā tumsonībā.**
- **Tumsas brālība dehumanizē Cilvēci.**

Un te būs trešā mācība.

Nekādas pārmaiņas nekad nenotiek pēkšņi. Tās tiek pakāpeniski sagatavotas domas, domāšanas ievirzes līmenī un pēc tam, pakāpenisku rīcības izmaiņu ceļā, ieviestas dzīvesveidā, kurš pēc tam visu pasaules uztveri maina atbilstoši izmaiņas sākušajai domai. **Jo lielāks pārmaiņu skarto Cilvēku loks un būtiskākas pārmaiņas, jo lēnāka izmaiņu gaita un ilgāku laiku tās aizņem un lielākā mērā ietekmē pārmaiņu skarto Cilvēku domāšanu, rīcību un dzīvi.** Tas, kas pirms domāšanas izmaiņām bija visiem zināms, saprotams un pielietojams, izmaiņu gaitā kļūst apšaubāms, neīsts, nesvarīgs un nenozīmīgs. Iepriekšējās dzīves pamatos esošas Vērtības tad kļūst par “praktiski nerealizējamām utopijām”, bet nosodāmais un marginālais par visurpiekopto un cildināto. Tur, kur sākumā veselība un dzīves vērtība izrietēja no paša Cilvēka, tur vēlāk pēc domāšanas pārmaiņām tas pats ir ārējo apstākļu varā.

- Tur, kur sabiedrības dzīve notika Cilvēkā, kā sabiedrības dzīves personalizācija, tur vēlāk visa sabiedrība atspoguļo Cilvēka individualizācijas dabu.
- Visu Cilvēku smalkās – vērtīgākās daļas ir tuvākas kopīgajam – Radītājam un radošajam, radošajām darbībām.
- Katra Cilvēka “akmeņi”, “smiltis” un “ūdeņi” viņu individualizē un uztur egocentrismā.
- Katra Cilvēka radošā darbība - tuvība Radītājam viņu iekļauj sabiedrībā.
- Katra Cilvēka fizioloģija, uz fizioloģisko vajadzību apmierināšanu – eksistencialismu orientētās emocijas Cilvēku ved egocentrismā – konkurences cīņā par individuālo dzīvi un pretnostata individuālā izcelsmes avotam – kolektīvajam.
- “Akmeņi” individualizē – Radītāja klātbūtne kolektīvizē.
- “Akmeņi” vienmēr vilks uz savu pusi, bet Radītāju savā saturā zinošie vienmēr pacels kolektīvā vērtību.

Tāpēc, zinot kādi ir apkārtesošie – “akmeņi”, “zemes” un “ūdeņi” vai “Radītāju mucā redzošie”, mēs vienmēr varam zināt, uz ko tieksies, kā dzīvos – ko savā dzīvē sasniegs un ko, tā vērtību neapzinādamies, tādēļ neglābjami zaudēs. To zinot, mēs vienmēr zinām, kas tādā vidē ir iespējams un kas tur ir nesasniedzams. **Mēs zinām, kā tādi dzīvos un ar ko tāda dzīve beigsies.**

Kaut gan (*lai gan*) visi Cilvēki ir veidoti no viena un tā paša un visiem ir vienas un tās pašas vajadzības – viens un tas pats objektīvi labas, derīgais un pareizais, tomēr apziņas (*dvēseles*) izsmalcinātības, domāšanas spēju un ievirzes, kā ar tām saistīto zināšanu atšķirību dēļ, attīstības skalā atšķirīgas pakāpes ieņemošie šo labo, derīgo un pareizo subjektīvi vērtēs atšķirīgi. **Tāpēc radikāli atšķirsies viņu dzīvesveidi, dzīves apstākļi un galarezultāti – ciešanu un piepildījumu saturs un apmēri.**

Tieši tāpat, kā visi Cilvēki ir veidoti pēc viena un tā paša “zīmējuma”, tā visu tautu un to Kultūru tradīciju pamatā ir vieni un tie paši Kosmosa uzbūves un radošās darbības principi, un tāpēc tieši tāpat kā Cilvēki atšķiras savā attīstībā un domāšanā, tā arī tautas, atbilstoši savai attīstībai un domāšanai – Ideju vadībai, atšķiras viena no otras. Tāpēc, tāpat kā vienas tautas Cilvēkiem, tāpat arī tautām mēs varam izveidot dvēseļu izsmalcinātības un domāšanas attīstības skalu un tajā vērtēt šo tautu kultūru tradīciju savstarpējās attiecības.

- Tautas, kuru “mucās” ir vairāk “akmeņu” – individuālisma, ir uz zemākām attīstības pakāpēm esošas un to dzīves realitātes jūtošas.
- Tautas, kuru “mucās” ir vairāk Radītāja – kolektīvās klātbūtnes ir uz augstākām attīstības pakāpēm dzīvojošas un attīstības iespējas baudošas.
- Katra tauta citas vērtē no savas “mucas” viedokļa.
- Zemākattīstītās vērtējumi ir subjektīvi.
- Augstākattīstīto vērtējumi ir objektīvi.
- Subjektivitāte un objektivitāte izriet no atšķirīgu ideoloģiju (*filosofiju vai to surogātu*) veidotas domāšanas nosacītas pasaules uztveres.
- Kā Cilvēks domā – tā viņš redz, dzird, runā un tā interpretē redzēto un dzirdēto.
- Matemātikas, atkarībā no viņa domāšanas pamatos esošās ideoloģijas, vienādojuma rezultātu var interpretēt kā punktu vai neierobežotu visumu.

Normālā, veselīgā – pareizi organizētā sabiedrībā nav tādu parādību, kuras tagad sauc par “sociālajiem liftiem”.

Dabā tā ir iekārtots – to nosaka Dabas Likumi, Dabiskā Kārtība un tās Normu Sistēma, ka katrs Cilvēks, sava nepārtrauktā Dzīves Ceļa vadīts, to tupina nākot pasaulē tajā tautā, tajos vēsturiskajos apstākļos, caur tiem vecākiem viņu sociālās dzīves līmenī, kas vislabāk atbilst viņa dvēseles – prāta attīstības (*jautājumiem, kad “muca ir pilna” – ar ko tā ir piepildīta – tam, ko šis cilvēks uzskata par savas dzīves vērtībām*) līmenim un Dzīves Ceļa turpinājumam. Tāpēc normālā, veselīgā pareizi organizētā – **nesačakarētā** sabiedrībā, tās Kultūras tradīcijas uzturēšanai, zemākattīstītie – vienkāršākie un šaurāk orientētie dzimst zemākajos sabiedrības slāņos, kur risina sev pieejamās – savām spējām atbilstošās problēmas, bet augstākattīstītie – daudzspusīgi izsmalcinātākie dzimst sabiedrības augstākajos slāņos, kur risina savām spējām atbilstošās problēmas.

Varu atgādināt, ka zemākattīstītie vienmēr raugās uz to “ko un kā var iegūt”, bet augstākattīstītie uz to “kā var būt derīgi”. Katra Cilvēka attīstības līmeni var vērtēt pēc viņa novietojuma uz skalas starp šiem diviem poliem – cik katrā ir no tiem – kam tuvāk kurš atrodas, kādēļ grib iegūt un kam būt derīgam.

Dzīves apstākļu, izglītības un pulciņu apmeklējuma vai “brīvā laika” pavadīšanas kārtā Cilvēka iekšējā būtība nemainās. Cilvēka iekšējā būtība mainās dzīves gaitā risinot sev atbilstošus uzdevumus – pieņemot savām spējām atbilstošus lēmumus. **Pareiza** izglītība, **atbilstoši** dzīves apstākļi, **interesu attīstība** (*ko viscaur nosaka viņa Cilvēciskās Vērtības un Tikumība*) un **saturīga, pilnvērtīga** “brīvā laika” pavadīšana **dod iespēju realizēt savu Dzīves Ceļu, kurā katra darbosies atbilstoši savai iekšējajai dabai** – vietai uz skalas starp “ko var iegūt” un “kā var būt derīgs”.

Ja kāds “akmeņu”, “smilšu” un “ūdens” Cilvēks nonāks vietā, kur ir jādarbojas ar “siltumu” un “radīšanas cēloņiem”, tad tur viņš visu skatīs un rīkosies ar “akmeņu”, “smilšu” un “ūdens” saprašanu, rīkiem un mērķiem.

Labi ģērbts un diplomēts, ar sabiedriskajām attiecībām apaudzis zemākattīstītās ģimenes bērns, nonācis augstāk attīstīto Cilvēku darba un dzīves līmenī – sabiedrisko attiecību, uzdevumu un risinājumu vietā, tur rīkosies tāpat kā savā mazattīstītās ģimenes problēmu, iespēju un mērķu lokā – tā kā to viņam diktē viņa nemainīga iekšējā daba.

Var zagt un laupīt brutāli un atklāti, bet var to darīt smalki un “likumīgi”, tomēr to vienmēr darīs tas, kurš būtībā ir zaglis.

Var lamāties rupji, bet var arī smalki – ar akcentu maiņu un zinātniskās terminoloģijas palīdzību, var legalizēt un padarīt rupjības par “valodas dzīvi”, bet to vienmēr darīs pagrimušās – dvēselē pūstošas sabiedrības padībenes, kuru ausīm un acīm vienmēr saldas lamas un deģenerācija.

Var iekāpt ministra krēslā, var būt 3 un 4 diplomiem piesegts, bet tur rosīties un lietas skatīt kā lauksaimnieks (*visu mērīt ar piena, gaļas, graudu un mēslojuma tonnām*), restorāna klavieru klimperētājs vai kultūras nama apkopēja.

- **Savai dabai neatbilstoši augstu pakāpies Cilvēks nepieņem tur esošo – tur esošajā viņš turpina būt tas pats ar to pašu iedzimto dabu.**
- **Mazattīstīts rakstnieks mazattīstītiem cilvēkiem ar mazattīstīta cilvēka uztveri un redzējumu raksta par mazattīstīta cilvēka dzīvi un problēmām.**
- **Mākslas darbības līmeni nerasniegušie par mākslu uzdod savus dvēseles mēslus.**
- **Pāragri politiskās darbības lauka nonākušie tur turpina komunālā dzīvokļa virtuves, tualetes un koridora kvadrātmetru dališanu.**

- Dzīvei zemnīcā un jurtā derīgie arī vismodernākajā dzīvoklī savus “briežus” tur vannā, ūdeni smeļ no “balta avotiņa” tualetē, bet atkritumus izmet turpat, kur kakā – aiz viesistabā uzceltās jurtas.
- Ja zemākaattīstītie nonāk, iespiežas vai tiek ielaisti savai dabai neatbilstošā sabiedrības dzīves vietā, tad viņi no turienes izspiež tai derīgos, bet šo vietu pataisa – pārvērš par savai dabai atbilstošu.
- Zemākattīstīto nonākšana neatbilstoši augstos sabiedrības līmeņos šīs sabiedrības Kultūru, Zinātni, Mākslu un Reliģiju degradē, deģenerē, bet visu sabiedrību pazemina līdz savam līmenis – sabiedrība attiecībā pret citām būtiski pagrimst – nonāk uz zemākas attīstības skalas un zaudējot radošo cēloni un radošās darbības rīkus, atgriežas pie saviem “akmeņiem” un “smiltīm”.

1. turpinājums

Plātona filosofiskajā telpā veidotajā sabiedrībā jautājums par Radītāja esamības pierādījumu un tādas pierādīšanas vajadzību radītu neizpratni.

- Kurš te tādu muļķi ir ielaidis?
- Vai tad jautātājs nezina kā ir uzbūvēta pasaule?
- Kurš te nezina kas ir cēlonis un kas ir cēloņa darbības sekas?
- Kurš nezina, ka seku esamība parāda cēloni un tā darbību?

- **Atšķirības starp Plātona filosofiju un Aristoteļa vai Demokrīta filozofijām ir Iesvētītā zināšanu un domāšanas atšķirības no neiesvētīto un tādēļ nezinošo prātojumiem.**

Pītagora un Plātona filosofijas objektīvajā pasaulē Realitāte ir daudzslāņaini sakārtota, katrā slānī ir savi noteikumi un savas iespējas, augstākajos ir zemāko cēloņi, tāpēc tādā sabiedrībā Ideāls ir Derīgums - Cilvēku savstarpējā kalpošana sabiedrības labklājībai.

Aristoteļa filozofijas subjektīvajā pasaulē Realitāte ir katram viņa jutekļiem pieejamais, tāpēc nav jēgas domāt par jutekļiem nepieejamo un tādā sabiedrībā nav Ideālu, bet ir tikai Cilvēka tieksmes ieņemt labāku vietu un vides pretestība – konkurence un pārvaramās grūtības ceļā uz “labāko vietu”. Aristoteļa metafizikā katrs “nepareizā visuma” atoms un ķermenis tiecas uz savu īsto vietu un šī tieksme ir kustības cēlonis. Aristoteļa metafizika ir Ņūtona fizikas, kurā ir tikai mehāniski spēki, ātrumi un masu attiecības, pamats!

Demokrīta sludinātajā nekādas vienotas pasaules, realitātes un likumu neesot. Sīkās vienībās – “atomi” nejausībā veidojot augstākorganizētas struktūras. Demokrītam nav Ideālu, bet ir tikai nekā neierobežotas indivīda tieksmes un tādu tieksmju tiesības, kā arī tās tiesības, kuras šīs tieksmes uzjunda. Demokrīta “tiesības” izriet no atomu cēloniskās pamatvērtības un atomu un to apvienību “spējas to izdarīt”, katram esot tiesības uz to, ko tas varot – “viņš to drīkst darīt tāpēc, ka viņš to var izdarīt, bet var tāpēc, ka drīkst”.

Plātona pasaulē ir Taisnīgums, Gods un Pateicība – Cieņa, kur tiesības izriet no Ideālu izpildes likumiem. Aristoteļa veidotajā pasaulē ir spēka tiesības, kur spēks veido likumu. Demokrīta uzskatos katrs pats sev veido savus likumus un tos ievēro tik daudz, cik tie netraucē viņa komfortam.

Plātona pasaulē **valsts** ir Kosmiskās kopības atspoguļojums zemes realitātē un, **Iejas darbības rezultātā, pulcinot savu tautu, iemiesojas atbilstošā vēsturiskajā un ģeogrāfiskajā vidē**, kurā katra dzīves labums izriet no viņa spējas būt derīgam.

Aristotelim apstākļi formē “sabiedrisko līgumu”, kura ietvaros katrs cenšas iekārtoties labākā vietā.

Demokrīta pasaulē tauta veido valsti, kurā katrs pēc saviem ieskatiem visus citus izmanto kā resursus savu vajadzību apmierināšanai (“*tautas kalpi*”), un, ja šī vajadzība prasa, tad, atsakoties no Goda, Taisnīguma un Cieņas, var izraisīt jebkuru nelaimi, lai ar tās palīdzību iegūtu savu vajadzību apmierinājumu. (*Demokrīts no augļotājiem aizņēmas naudu, uzpirka visu pilsētvalstī ievāktu ražu, ar ko izraisīja badu un, katastrofāli pieaugot pārtikas cenām, iepirkto pārdeva ar nesamērīgu peļņu. Ar to viņš pierādīja, ka, atsakoties no regulējošām normām un Ideāliem, katrs var pēc sava prāta mainīt realitāti – tāpēc cēlonis esot “atoms” – indivīds un tāpēc indivīds esot augstākā vērtība. (Cēlonis vienmēr ir augstākā vērtība – cēloņa atrašana indivīdā vai kopīgajā ir visu ideoloģiju centrālais jautājums – cēlonis ir pamatvērtība, kura nosaka visu citu vērtību savstarpējās attiecības un hierarhisko skalu. Cēlonis rada kustību, telpu, laiku, substances un kvalitātes. Cēlonis rada Kosmogonijas ainu.) Regulējošās normas un tas, ko uzskatīt par “ideāliem, ētiku, tikumību, labo, pareizo un derīgo” esot relatīvi, pašu cilvēku pieņemti izdomājumi un tāpēc, tāpat kā pieņemti, varot tikt brīvi atmesti.)*

Plātona pasaulē nav apšaubāma (ir acīmredzama) Radītāja un Idejas esamība darbībā. Dzīvība un Saprātīgs Cilvēks uz zemes ir atsevišķa no kopīgās Dzīvības izrietoša parādība un tādēļ tādu apdzīvotu planētu ir neskaitāmi daudz, zemāko cilvēču pieeja augstākajām ir neiespējama, bet augstāktīstītās, ievērojot saderību, zemāktīstīto attīstības interešu robežās saskaras ar savā attīstības līnijā esošajām.

Plātona pasaules kosmogonijā galaktikas centrā ir visgaišāko zvaigžņu lodveida kopas, valstis ir centralizētas, centralizācija un varas vienotība (*nedalāmība*) ir sabiedrības dzīves norma, bet Cilvēkam piemītošā (*un caur Ideālo valsti saņemtā*) vara viņā realizējas tik daudz, cik viņa Griba ir saskaņā ar valsti veidojošo Radītāja Gribu – Ideju. Cilvēka, atomu un katrā formā esošā Garīgā – Ideāla – nemirstīgā daļa savienojas ar citām un Kosmosa dzīves rezultātā apvienojas nemirstīgā Garīgajā Saulē, bet mirstīgās – materiālās, ar Garu nesaistītās matērijas vienības dematerializējas – atgriežas sākotnējā substancē.

Plātona pasaulē Māksla, Zinātne un Reliģija ir vienots veselums Kosmosa – Saprātīgā Skaistuma izpausme. Aristotelim tās ir atdalītas un dzīvo savu dzīvi Cilvēku vajadzību apmierināšanai. Demokrītam tas ir tikai indivīda apgūto praktiski pielietojamo prasmju izpausme – tas, ko katrs dara, ir viņa “māksla”, “reliģija” un “zinātne”.

Aristoteļa pasaulē Dzīvība eksistē jutekļiem pieejamā telpā tik daudz, cik to izdodas konstatēt ar jutekļu vajadzību apmierināšanai veidotu pētniecisko aparātu (*jutekļu analoģu*) palīdzību. Dzīvības esamību, tāpat kā sakarus starp dzīvības formām, nosakot mehāniskā fizika. Nekādu Ideālu Kosmosā neesot – tur visu nosakot tikai tā saucamā “debesu mehānika” – masu, ātrumu un attālumu darbība, kurā katrs objekts sev meklē stabilāko – “labāko” vietu. **Aristotelis noliedz Plātona Zināšanas** par to, ka Ideja, Kosmiskās kopības vajadzībām, katrā Kosmosa vietā noliek savu Garīgi vadīto, apdvēseloto ķermeni - unikāli organizēto masu ar tās kustības ātrumu tajā vietā starp citām masām, kurā tā atnes vislielāko labumu. **Plātonam Kosmos ir vienots harmoniski dzīvojošs organisms,** bet Aristotelim tā ir spēku līdzsvara meklējumu vieta – vieta, kura savā būtībā ir nepilnīga – **telpa un kustība esot tikai nepilnības radīta parādība.**

Aristoteļa pasaulē attālumu pārvarēšanu starp pasaulēm nosaka tehniskās iespējas un saskarsmē ar citiem katrs ienes visu to, kāds ir pats – viņam tehnoloģijas nekorelē ar tikumību. Tāpēc Garīgi, psihiski, intelektuāli un fiziski **kroplais Hokings sludina,** ka kontakti ar citu pasauli iemītniekiem Zemei esot bīstami, jo **“citplanētieši” rikošoties atbilstoši Eiropiešu kolonizatoru sapratnei par attiecībām ar vājākiem kaimiņiem** (*kuriem pēc baltādaino “zaļo” priekšstatiem “zaļi dzīvot” nozīmē būt neokolonizatoriem – pašiem baudīt kolonijās ražoto tehnoloģiju “zaļumu”, bet “zaļumu” ražošanas atkritumus atstāt kolonijās. Tā ir “zaļumu” un atkritumu pārdale starp kolonizatoru un koloniju teritorijām.*).

Demokrītam visums ir materiālo atomu sagrupējumi – matērijas kaudzes. Materiālie atomi saduras un veido nejaušību diktētas kombinācijas, starp kurām konkurences apstākļos saglabājas (*izdzīvo*) veiksmīgākās (*apstākļiem piemērotākās*) kombinācijas. Demokrīta pasaulē lielākā (*visu radošā*) vērtība ir individualitāte, tāpēc tās tiesības ir neaizskaramas. Individualitāte esot brīva tik ilgi, kamēr tā ir nesaistīta (*Tāpēc “mīli pats sevi”*) – tādā brīvībā esot vislielākās pašizpaušmes (*kombināciju veidošanas*) iespējas. Iesaistoties attiecībās, tās zūd un sašaurinoties līdz ar struktūras pieaugumu. Struktūra veidojoties, uzspiežot savu gribu indivīdam (*valsts “diktatūra” un tādas “diktatūras noziedzība”*), kā rezultātā individualitāte zaudējot radošo brīvību – iespējas. Tāpēc “nesaisties un visu laiku esi ceļā uz citām, iespējams, labākām attiecībām”. Demokrīta telpā nākotnes daudzums ir iespējams (*nošpikots no Plātona un Aristoteļa*). **Līdz ar struktūru pieaugumu “nākotnes” daudzums samazinās – līdz ar to Kosmos un Cilvēks virzās uz savu nāvi.** No šejienes nāk mūsdienu murgainā teorija kā “termodinamiskā siltuma nāve”, “melnie caurumi” galaktiku centros un “no Cilvēka dzīves bezjēdzības” izrietošas bezatbildības sludināšana.

- **Katra ideoloģiskā bāze rada savu matemātisko aparātu un kosmogoniju, kas ir sabiedrībā valdošās domāšanas pamatu raisītas sociālās un ekonomiskās politikas priekšstatu pārnese – atspoguļojums kosmogonijā.**

Plātona pasaulē Cilvēks ir Idejas auglis un atgriežas pie savas izcelsmes Avota – Idejas un tādā veidā **manto Idejai piemītošo nemirstību** – Cilvēks, iemiesojot Ideju, kļūst nemirstīgs un, izvēršot Idejā esošās potenciālās iespējas, to daudzveidību, aizvien paplašina savu radošo iespēju telpu – **Cilvēks ieiet aizvien plašākā un daudzveidīgākā Dzīvē – tuvojas Garīgajai Saulei.**

Aristoteļa pasaulē Cilvēka iespēju lauks ir iepriekš noteikts – Cilvēks ir realitāti veidojošo apstākļu (*“Dieva”*) vergs. Apstākļus veido mehāniskā fizika, “sabiedriskais līgums” un **Cilvēkā ieprogrammētā loma**, kuru nosaka viņa nepilnvērtība – **atkāpe no normas**. Cilvēks tiek uzlūkots kā iepriekšnoteikti nepilnvērtīga – grēcīga būtne, kura savu “grēcīgumu” “izpērk” caur nožēlas ceļu, kurš to neizbēgami noved konfrontācijā ar citiem, jo viņu ceļi krustojas. Tādā veidā Aristoteļa pasaulē Cilvēks esot nolemts cīņai – karam ar sev līdzīgajiem.

- **Aristoteļa pasaulē sabiedrība “attīstās” caur konkurenci – cīņu un pretdarbību naidīgiem spēkiem.**
- **Demokrīta pasaulē sabiedrība “attīstās” caur neierobežotu indivīda tiesību un brīvību paplašināšanos** (*Visuma bezgalīgās izplešanās teorijas pamats*), kas galarezultātā beidzas ar jebkuru saišu ar citiem zudumu. (*Demokrīta filozofija ir devusi divus pretrunīgus visuma “dzīves” modeļus. Viens, kompilācijā ar Aristoteļa “labāko vietu” ir “pulsējošais visums” un tā beigās “melnajā caurumā”. Otrais ir “bezgalīgais izplešanās visums”, kurš beidz pastāvēt zūd saistēm starp visuma objektiem. Telpā starp abiem pretpoliem ir visas citas mūsdienu murgainās teorijas – tādas kā “paralēlie visumi”, “ceļojumi laikā” utt.)*)
- **Matemātiķu cīņa starp pulsējošā un bezgalīgās izplešanās kosmosa teritorijām ir cīņa starp Aristoteļa un Demokrīta ideoloģijām.**
- **Aristotelis, sludinot kustību uz “labāko vietu”, galarezultātā visu sapulcina “melnajā caurumā” – visu masu Ņūtonsikās pievilkšanās rezultātā.**
- **Apvienojot Aristoteli un Demokrītu paradoksālā (*monopoli strukturālās vienības*) vienvienīgā vislielākā “melnā cauruma” veidā, iegūstam abas ideoloģijas apvienojošu visuma nāvi – visu atomu saplūsmi vienā homogēnā egocentriskā kodolā.**

- Sīka individualitāte, kā visa sākums un visu aprijoša bezgalīga individualitāte, kā visa gals.
- Mūsdienu politoloģija, ekonomika, akadēmiskā “zinātne” un tās “sasniegumi” – praktizētais dzīvesveids – priekšstati par to, kas ir dzīvs, labs un pareizs, ir smelti no Aristoteļa un Demokrīta prātojumiem.
- Katoliski – feodālā sistēma ir Aristotelis.
- Luterāniski-liberālā kapitālisma sistēma ir Demokrīts.
- Demokrīts ir arī kapitālisma un antisociālas valsts saturs.
- Demokrīts ir antisabiedriskas mācības nesējs – sludina sabiedrības atomizāciju un anarhijas virzību.

Laika, kustības, matērijas un enerģijas cēloņu izziņa un postulēšana ir katras Filosofijas un filozofijas pamatjautājumi un katrā tie tiek postulēti atšķirīgi, bet ir arī kopīgie spriedumi. Tā, piemēram – visi jau antīkajā pasaulē saprot, ka laikam tāpat kā telpai ir kvalitatīva daba - laiks ir procesu virzībā un konkrēti – starpība starp stāvokļiem procesā. Saprast, kas ir laiks un telpa ir ļoti būtiski – **no tā izriet valsts politiskā dzīve, sabiedrības uzbūves modeļi, to vērtējums, zinātnes uzdevumi un attiecības ar apkārtesošo – tiesību sistēma.**

Laiks procesā vienmēr virzās no cēloņa uz sekām, bet telpu struktūru veido vērtību darbības robežas. Tāpēc **Plātona pasaulē** laiks nāk no augšas (*kā Zevs zelta lietus veidā nolīst pār Danaju*) – **Ideja materializējas** Dabas Likumu uzturētās Dabiskās Kārtības Normu Sistēmas (*kanona*) diktētā **Dabisko Tiesību vidē**. Dabiskajās Tiesībās tiesību subjekti ir viss esošais – viss laikā un telpā objektīvi eksistējošais un katra tiesības izriet no viņa dabas – uzdevuma Idejas iemiesošanā. Plātonam telpa ir Universālā Substance, kurā Vērtību darbības rezultāta veidojas Ideju diktētās formas.

Cilvēkos laiks virzās caur Garīgo Vērtību telpu – Garīgo Vērtību sistēmu un tiek modulēts Cilvēcisko Vērtību lokā. Tāpēc katrs vienas Idejas darbībā saņem savām Cilvēciskajām Vērtībām atbilstošas sekas. Tāpēc Plātona pasaulē Pienākums ir augstākstāvoša un augstvērtīgāka parādība par tiesībām un ir tiesības izraisošs cēlonis.

- **Plātona pasaule ir ideālistiska, sociāli atbildīga un ekoloģiska pasaule.**
- **Plātona pasaules telpa ir starp Ideju un Cilvēku, kur Cilvēks ir Idejas auglis – Idejas iemisojums.**
- **Plātona pasaulē Vērtības un Vērtību cēloņi ir Ideju, Ideju un Cilvēku attiecību telpā.**
- **Plātona pasaulē Cilvēka prāts, dvēsele un ķermenis ir Ideju un Gara mājas – dzīves vietas.**

Aristoteļa pasaulē laiks plūst visos horizontālajos virzienos. Telpa ir starp parādību (*subjektu un objektu*) īstajām un nepilnvērtīgajām vietām un starp subjektiem, subjektiem un objektiem, un starp objektiem. Laika cēlonis ir telpas – “nepilnības” esamība, palielinās līdz ar “nepilnību” daudzumu un samazinās līdz ar tuvošanos telpas – “nepilnības” beigām.

- **Aristoteļa pasaule ir mehānisku attiecību pasaule – pasaule un viss esošais ir mehānisms.**
- **Aristotelim Pienākumi un Tiesības ir līdzsvarā un tādēļ, tāpat kā Pienākumi var radīt Tiesības, tāpat arī Tiesības ir Pienākumu cēloņi (*verdzības pamatojums*) un dod iespēju manipulēt ar atbildību (*atbrīvoties no atbildības*) un brīvību (*to neierobežoti daudzveidīgi ierobežot*).**

- Aristoteļa pasaule ir materiālistiska, sociāli diskriminējoša un ekoloģiski destruktīvas cīņas vide.
- Aristotelim Cilvēka ķermenis ir bioloģisks mehānisms, ar kuru var veikt visas iespējamās mehāniskās manipulācijas (*mūsdienu medicīnas darbību pamatojums*).
- Aristoteļa pasaulē tiesības rodas paša subjekta darbību rezultātā, kas izslēdz Dabisko Tiesību darbību, bet pamato katra tiesības rīkoties pēc paša ieskatiem brīvajā telpā vai pretnostatīt tās citu subjektu tiesībām. Objektiem nekādu tiesību nav, bet subjektu tiesību pretnostatījumi rada “tiesību sacensību”, kurā uzvar “stiprākās” tiesības – Aristotelis pamato kara, kā tiesību sistēmas daļas, likumību.
- Romas impērijas politiskā darbība, sabiedriskā struktūra, reliģiskā un ģimenes dzīve un Romiešu Tiesību sistēma būvēta uz Aristoteļa filozofijas bāzes – ir tās auglis.

Demokrītam procesa cēlonis ir “atoma” neierobežotības radīta kustība, kura nejaušību ceļā radot dažādas kombinācijas – atomu struktūras. Struktūru izcelsmei nekādu likumu neesot – tās vienkārši rodoties vai sabrūkot, kā iekšēju tā arī ārēju apstākļu dēļ. Saglabājoties un pieaugot apstākļiem vislabāk piemērotās. Starp struktūrām valdot konkurence par izdzīvošanas resursiem. Demokrīta pasaulē laiks starp atomiem kustas no apakšas uz augšu. (*Subjekts ir laika cēlonis un subjekts pats nosaka savu mehānisko attiecību raksturu savā telpā.*) Demokrītam telpa ir arī paša atoma iekšpusē, kur esot arī visu vērtību cēlonis (*sevis mīlēšana*), tāpēc katrs indivīds pats esot **sev-vērtīgs** un pats esot **sev-vērtības** deklarējošs – **paš-vērtības** (*patmīlības*) **veiksmīga izpaušana ir viņa pašrealizācija** un pieļauj jebkuras vienas darbības nomaiņu ar citu darbību pēc paša ieskatiem.

- Demokrīta pasaulē katrs var darīt visu, kas tam ienāk prātā.
- Demokrīta pasaulē nav ne pienākumu, ne tiesību, ne atbildības – ir tikai brīvība.
- Demokrītam nav stingras tiesību sistēmas – tā ir virtuāli veidojama un demontējama pēc indivīdu ieskatiem.
- Demokrītam nav objektīva labā, pareizā un derīgā. Katrs pats to sev izvēlas un pielieto pēc saviem ieskatiem.
- Demokrīta pasaule ir materiālistiska, antisociāla un antiekoloģiska (*“pēc manis kaut vai ūdens plūdi”*).
- Demokrīta pasaule ir nāves – miršanas – izmiršanas pasaule, nāve ir kustības mērķis un galarezultāts. Galarezultātā, tiecoties pēc galējos neatkarības, tomēr “paši sev pretrunīgi”, iekšējo telpu “brīvības” (*egocentrisma*) savienoti, visi sapulcējās vienā lielā “melnajā caurumā”, kura iekšienē “visuma izplešanās bezgalībā” katrs turpina dzīvot absolūti individualizētu – no citiem nošķirtu subjektīvo dzīvi. Demoktīts dod aizsākumu subjektīvā relatīvisma doktrīnai.
- Demokrītam “dzīve” ir ceļš uz nāvi galējā vientulībā. (*Tā atspoguļojums ir mūsdienās piekoptā pensiju sistēma, seperātā paaudžu dzīve, sociālo dienestu “pakalpojumu” un “aprūpes” sistēma cilvēciskās atsvešinātības vidē.*)

2. turpinājums

* * *

“Kristietības” – “kristīgās baznīcas” sākumi iezīmējās ar liktenīgu notikumu, kurš savu cēloni rod apstākļi, ka eseju (*gnostiķu filosofu*) un Kristus mācekļu (*eseju*) vidē bija gan “zēloti” (*nemetoni*), gan “avis” (*omfalas*). “Zēloti” iestājās par politiskās varas prioritāti (*“esamība nosaka apziņu”*) sabiedrības Garīgajā evolūcijā, bet “avis” par Garīgo un Cilvēcisko vērtību (*“apziņa veido esamību”*) prioritāti, kura atnes atbilstošu politisko dzīvi. “Kristīgās” baznīcas sākumos (*Idejiskā centra – pamatšūnas trūkuma apstākļos*) tas iezīmējās ar divu nesavienojamu – diametrāli pretēju nometņu rašanos. Jau pašā sākumā “kristīgā” baznīca sašķēlās divās ideoloģiskās nometnēs – “Jāņa” (*Kristus “mīlo mācekļu”*) un “Pētera” (*Kristus “trīsreiz nodevēja”*) nometnēs un baznīcas dzīves līnijās.

“Jāņa” (*omfalas*) līnija deva aizsākumu Kataru – Albigoju valstij Dienvidfrancijā, kura tur eksistēja līdz 12.gadsimtam un “Ķeltu kristietībai”, kuru tagad pazīstam ar “Artūra cikla” nosaukumu (*Karaļa Artūra mitoloģijā noslēpta iekšējā (ezotēriskā) kristietība*).

“Pētera” līnija meklēja politiskās varas piepildījumu un “iekārtojās” par Romas impērijas (Aristoteļa materiālistiskās filozofijas iemiesojuma) oficiālo reliģiju, ar ko pārstāja būt ideālistiska ideoloģija un slēptā (*melīgi maskētā*) veidā ir materiālistiska ar visām no tā izrietošajām sekām – varas, mantas un miesīgu baudu kāri, kas to ir novedusi līdz sociālām, politiskām un seksuālām perversijām. Šīs perversās baznīcas pagrimuma pamatā ir tas, ka, tiecoties pēc politiskās varas, “Pētera” līnijas “kristīgā” baznīca savas eksistences pamatos iestrādāja dogmu par “1000-gadīgo miera valstību”, kuru nodrošinot “katehons” – varas turētājs. Pēc “katehona” sabrukuma nāksot “antikrists” – “katehona” pretinieks. **“Katehons” – baznīcas politiskās (“Pētera līnijas”) varas turētājs ir Aristoteļa filozofiskajā bāzē veidotā Romas impērija.**

Romas impērija – “katehons” nav teritorija, politiskā iekārta, vai dinastiskās līnijas. **“Katehons” ir Aristoteļa filozofijā balstītās Romiešu tiesības – Romiešu tiesības ir Romas impērija.** Tāpēc, visur apkarojot Dabisko Tiesību sistēmu, “kristīgā” “Pētera” baznīca izplata Romiešu tiesības. Visu Eiropas zemju un tautu Kultūras tradīcijas dzīvoja Dabisko Tiesību telpā. Tāpēc, izplatot Romiešu tiesības, tiek apkarotas (*Aristoteļa mācība*) Dabiskās Tiesības un to uzturētās tautu Kultūras tradīcijas. “Kristīgā” baznīca, pieņemot “katehonu” – Romas impēriju – Romiešu tiesības, ar to pašu pieņēma Aristoteļa materiālismu un nostājās opozīcijā Platoniskajam Dabisko Tiesību Ideālismam. Līdz ar to katoliskā baznīca ir melīga – slēpta materiālisma ideoloģijā balstīta, materiālismu izplatoša un materiālismu caur savu jezuītu radīto akadēmisko “izglītības sistēmu” iegalvojoša sātaniska (*antiideālistiska*) politiska struktūra.

- **Katoliskā “kristīgā” baznīca ir Plātona Ideālismu apkarjoša Aristoteliskā materiālisma uzturētāja.**
- **Luterāniskā “kristīgā” baznīca ir Plātona Ideālismu un Aristotelisko baznīcu apkarjoša Demokrītiskā materiālisma uzturētāja.**

Varētu domāt, ka divas, sākotnēji sadalījušās “Jāņa” un “Pētera” baznīcu līnijas varētu blakuspastāvēt un **vēsturiski pierādīt** savu ideoloģiju patiesumu, derīgumu, pareizību un labumu. Tomēr tas nav iespējams, jo “Jāņa” vēsturiskā līnija ir Plātona Ideālisma – Dabisko Tiesību nesēja, bet “Pētera” vēsturiskā līnija ir to visu un tāpēc “Jāņa” vēsturisko līniju apkarjoša – materiālistiska Romiešu tiesību izplatītāja, kuras vara un varas lielums – vēsturiskā eksistence ir atkarīga no Dabisko Tiesību un Ideālistiskās Kultūras tradīcijas apkaršanas, kā to iezīmē Aristoteļa “tiesību sacensības” un “tiesību spēka” ideoloģija.

- **Katoliskā “katehona” dogma postulē, kā “antikrists” – Romiešu tiesību pretinieks ir Dabisko Tiesību nesējs – “Jāņa” līnija.**

Līdz ar to visa Eiropas vēsture ir “Pētera” līnijas uzturēta Aristotelisma cīņa ar “Jāņa” Plātonismu, kuru rezumē pagrimums Demokrīta iedzemdītajā Luterānisma – liberālisma – kapitālisma samazgu bedrē – galējā materiālismā.

- **Aristoteliski materiālistiskajiem katoļiem “antikrists” ir patiesi Kristīgais Ideālisms.**

Tā vārdā un monopola interesēs 12.gadsimtā “Pētera” – Romas pāvesta katoļi sapulcināja armiju un iznīcināja (*noslepkavoja visus iedzīvotājus*) Kataru-Albigoju “Jāņa” līnijas Kristiešus, kuri pierādīja, ka Cilvēka Gara izaugsme atnes labākos dzīves rezultātus un labāku dzīvi, kā katram atsevišķi, tā arī visai sabiedrībai un valstij kopumā.

- **Materiālistiskā katoliski – luteriski – sātaniskā baznīca ir apkarojusi Ideālistisko sociāliatbildīgo un ekoloģisko Cilvēku sabiedrību, kā vietā izplatījusi un uzbūvējusi savu materiālistisko antisociālo un kapitālistisko anti-ekoloģisko liberālisma perversiju (*LGBT*) Eiropu, kuras perverso modeli, visur iznīcinot vietējās Kultūras tradīcijas, uzspiež visām citām pasaules daļām.**
- **Tā saucamais ateisms – Radītāja esamības noliegums un Marksisms – šķiru cīņas ideoloģija ir Aristotelisma pielietojums konkrētajā vēsturiskajā situācijā.**
- **Ateisms un Marksisms ir efektīvais – darbīgais katolisms.**
- **Katolisma – ateisma – Marksisma un luteriskā liberāliskā kapitālisma perversiju (*LGBT*) alternatīva ir Ideālistiskā sociāli atbildīgā un ekoloģiskā Dabisko Tiesību Plātoniskā sabiedrības valsts.**

* * *

Tiktāl tas ir teorētiskā pamatojuma līmenī, bet praktiski Aristotelisms un Demokrītisms mūs ir novedis pie bēdīgām mūsdienu dzīves sekām. Pirmkārt, tas ir devis iespēju izplesties un varu iegūt žīdu naudas augļotājiem un viņu idejiskajiem un vēsturiskās darbības augļiem – bankām un banku kapitālistiem. **Tur, kur brīvībā palaists un iedarbināts neierobežotas peļņas un aizdevumu, aizdevumu procentu - augļošanas princips, tur tas vēlāk iznīcinās visu ar ko vien saskarsies.**

- **Piekto - Āriešu rasi, ar savu peļņas gūšanas invāziju, iznīcinās žīdi.**

Otrkārt, Aristotelisma mehaneiristiskā filozofija, uzskatot Cilvēka ķermeni par mehānismu, paver ceļu Demokrītiskai bezatbildīgai, iegribu diktētai pieejai rīcībā ar savu ķermeni. Aristotelismam postulējot Cilvēka ķermeni kā mehānismu, Demokrītisms to papildina ar šāda mehānisma individuālo mehaneiristiskās evolūcijas murgu un **rada to, kas tagad vada visas Cilvēces vēsturisko gaitu – transhumānisma filozofiju.**

- **Aristotelisma un Demokrītisma summējums ir devis jaunu – transhumānisma filozofiju, kas jau ir likta politoloģijas, socioloģijas un ekonomikas pamatā.**

Transhumānisms sludina, ka Cilvēks esot izsmēlis savas evolucionārās iespējas un tālāk attīstīšoties tikai kibernetiskie mehānismi. Evolūcija virzīšoties caur datorizētām un mehaneiristiskām sistēmām. Tāpēc Cilvēks tikšot aizstāts ar robotu, kļūšot daļēji robotizēts un līdz pilnīgai izzušanai eksistēšot tikai kā nepilnvērtīga robotizētas sistēmas piedeva.

Transhumānisma filozofija vada visa veida dzīves virtualizāciju, datorizāciju, naudas “bezskaidrību” un cilvēka robotizāciju – protezēšanu, sapņo par apziņas pārņemšanu uz datorizētu sistēmu, ķermeņa “papildināšanu” un “integrēšanu” datorizētās sistēmās, kā arī “mākslīgā intelekta” radīšanu. Dzīve no reālās tiek pārņemta uz virtuālo tehnoloģiju – “gadžetu” vides dzīvi.

Transhumānisms paredz ne tikai Cilvēka dzīves datorizāciju un robotizēšanu – Cilvēka un viņa dzīves savienošānu ar datorizētām sistēmām, viņa pakļaušanu tādu sistēmu diktatūrai – pārkārtošanu saskaņā ar tādu sistēmu darbības principiem, bet arī Cilvēka un viņa dzīves Cilvēciskā satura sagraušanu un izņemšanu no Cilvēka dzīves vides, Cilvēka dzīves un Cilvēka. Tas notiek plašā un nespeciālistam, ar savu ikdienas dzīvi aizņemtam patērētājam, neaptveramā procesu virzībā.

Tas, ko TV raidījumos pazīst kā **vadāmā haosa** teorijas ietvaros radītās “krāsainās revolūcijas” ir tikai viena sīka šīs haosa virzīšanas līnija. (“*Vadāmā haosa*” teorija paredz ar mākslīgi radītu haosu pārtraukt dabisku Cilvēku dzīves gaitu, lai vēlāk to varētu aizstāt ar mākslīgi radītu pretdabisku eksistenci.) Otra līnija ir **“preces un pakalpojuma īslaicīguma”** doktrīna, kuru nu jau ir pieņēmuši visi ražotāji un patērētāji. Cita līnija ir **“preemtīvā kara” doktrīna**, kurā iznīcina katras pieejamās populācijas Kultūru, atmiņas par savu izcelsmi, sabiedrisko dzīvi un jebkuru pamatu neatkarīgai Cilvēka dzīvei. **Neatkarība tiek uzskatīta par draudu transhumānismam, kas var izraisīt pretestību tā ieviešanai.**

Vēl cita “vadāmā haosa” līnija ir LGBT lopiņbara vairošana. Perversiju vairošana nav mērķis. Mērķis ir radīt vidi, kurā tālāk var veikt jebkuras tālākās darbības vērtību orientieru likvidēšanai, jēdzienu nomaiņai un destruktīvu “projektu” ieviešanai. Tā apmēram pirms 40. gadiem tika popularizēts **mīts par “indigo bērniem”**. Šie esot tik īpaši, ka nekas agrāk par normu pieņemtais uz tiem neattiecoties, tie visu mainīšot un glābšot šo pasauli. Šie esot tik īpaši, ka neesot normāli mācāmi, paši mācīšot pieaugušos, neesot audzināmi – paši audzināšoties un paši izvēlēšoties sev “genderi”.

40 gadi ir pagājuši. Pasaule iet to pašu ceļu – tajā nekas nav uzlabojies. “Indigo bērni” ir kaut kur pačibējuši, **bet ar šī mīta palīdzību ir sagrauta audzināšana, izglītība, ieviestas “bērnu tiesības” un juvenālā justīcija, bet “genderisms” jau sazēlis par atsevišķu lopiņbara darbības jomu.** Tā ar secīgu mītu izplatīšanu tiek iznīcināts Cilvēks. Viens no tādiem mītiem ir mīts par “mākslīgo intelektu” “Mākslīgā intelekta” meklētāji nesaprot, ka tas, ko viņi meklē un grib uztaisīt nav intelekts (*tas, ko viņi grib, ir mākslīgā dvēsele un apziņa. Viņi ar mehānismiem – materiāliem līdzekļiem grib darīt to, kas nāk no Ideālās – Garīgās pasaules, kā tās darbības auglis.*) un “ceturto rūpniecisko revolūciju”, kas atnesīšot vispārēju labklājību visiem visur visā pasaulē.

- **Izveidota sistēma, kura pāraudzina Cilvēku – Cilvēku pielīdzina – pieskaņo datoram – datorizē Cilvēku.**
- **Šajā Cilvēka datorizācijā piedalās valsts politiskā vadība, ekonomiskās, sociālās un “zinātniskās” – “izglītības” institūcijas.**

Nesen klausījos pirmās padomju matemātikas klases audzēkņa, profesionāla matemātiķa, matemātikas pasniedzēja ar vairāku gadu stāžu (*arī ASV*) Anatolija Kušnirenko stāstījumus par matemātiskās izglītības problēmām mūsdienās. Viņš ļoti uzskatāmi atklāja centralizēto testa eksāmenu absurdumu un destruktīvo – iluzoro dabu. Mūsdienu mācīšanas metode no kopīgā matemātikas konteksta – lauka izrauj atsevišķus elementus un tos, bez savstarpējās saistības atklāšanas, uzdod par matemātiku.

Viņš stāsta, ka, lai iekārtotos prestižā mācību iestādē, pretendents tam tērē tikpat daudz laikā kā Padomju Savienībā, bet to dara pa tukšo, jo tas, ar ko viņš iet uz šo mācību iestādi un ko tur no viņa prasa, nav matemātika, bet matemātikas elementu pazīšana.

Matemātiku – kopsakarības saviem audzēkņiem māca dažas slēgtas struktūras kā Krievijā, tā arī aiz tās robežām, bet tur to dara izmantojot padomju skolu metodiku, kas izrādoties esot labākā un efektīvākā matemātikas mācīšanas metodika.

Mani profesora stāstījumā ieinteresēja pavisam citi aspekti. Visa cita starpā viņš stāstīja, kā kopā ar citiem programmēšanas apmācības entuziastiem ir izveidojis bērnu apmācības sistēmu “piktomir”. Šī sistēma ir vērsta uz to, ka pieradina bērnu pie domas, ka intelektuālu grūtību pārvarēšana interesantā sabiedrībā ir derīga un vērtīga nodarbošanās. Šajā sistēmā viņš centies **zinātniski rekonstruēt** savu bērnu dienu pieredzi, kādu guvis attiecībās ar tēvu, kurš viņu ir iesaistījis ar domāšanu saistītās galda spēlēs un rotaļās.

Profesors stāstīja par to, kā programmēšanas apmācība iekļuvusi bērnudārza bērnu nodarbību vidē. Kāda viņa kursa biedrene, programmēšanas entuziaste, pēc bērna piedzimšanas savam bērnam jau agrā bērnībā mācījusi datorzinības, informātiku un programmēšanu. Tas iepaticies arī citām bērnudārza grupiņas māmiņām un viņas lūgušas to pašu darīt arī ar viņu bērniem. Tā esot radies matemātikas un programmēšanas apmācības kurs “algoritmika”.

Tieši šajā vecumā tas esot ļoti efektīvi. Elektroniskās ierīces iemācoties lietot arī jaunāki bērni, bet tos “pārvaldīt” varot tikai sākot no 6 gadu vecuma. **Šajā vecumā bērnam rodoties loģiskās domāšanas aizmetņi un viņš kļūstot spējīgs intuitīvā līmenī apgūt lielu programmēšanas jēdzienu apjomu**, kas esot pietiekami pilnvērtīgai programmēšanas apmācībai.

Matemātikas profesionālis to uzskata par milzīgu sasniegumu. Viņš stāsta, ka agrāk, “skaitļošanas ēras” sākumā tas esot bijis grūti paveicams pat fizikas-matemātikas studentiem 2.kursā, bet tagad to varot jau bērnu dārzā. Šo viņš salīdzina ar piedāvājumu bērnudārza bērniem ieviest batuta lēkāšanas un akrobātikas kursu – kura gan māmiņa negribētu, lai viņās bērniņš būtu profesionāls “batutists - akrobāts”?!

(Matemātiķis neko nezina par bērna organismu – tā attīstību, to, ka tas tāpat kā sievietes organisms, anatomisko īpašību dēļ, nav derīgs batuta slodzēm – bērniem tas rada seksuālu uzbudinājumu, bet sievietēm nodarbības batutā rada ginekoloģiskas problēmas).

Matemātiķis, domājot par iespējami lielāka Cilvēku skaita iesaistīšanu programmēšanā, programmēšanas principu dziļāku integrāciju Cilvēku dzīves vidē un Cilvēka apziņā, ir labi uztaustījis brīdi, kad Cilvēka apziņa tam vislabāk pakļaujas. Tas ir brīdis, kad bērnam “rodas loģiskās domāšanas aizmetņi”. Profesors ir sajūsmā par lielajām izmaiņām sabiedrībā, par plašo elektronisko ierīču ienākšanu sadzīvē un bērnu agro saskarsmi ar tām. Vēl vairāk viņu priecē tas, ka tagad bērnudārzā “var izdarīt to, ko nevarēja matemātikas studenti”.

Turpat blakus viņš gaužas par to, ka **nav iespējama automatizēta programmu pareizības pārbaude – vienas programmas pareizību nevar pārbaudīt ar citu programmu** – nav tāda algoritma – to definējot neapgājama matemātikas teorēma un tādēļ par katras programmas darbības pareizumu var pārliecināties tikai šīs programmas darbības laikā. Ar to tiek izskaidrots kāpēc **“katrai programmai viņa pati un viņas darbība vienmēr ir pareiza”**.

Citiem vārdiem sakot, kibernetika zin, ka “neviens sistēma nevar izprast pati sevi un par sevi augstākattīstītu sistēmu”. Tas ir – **neviens sistēma, bez augstāk organizētas sistēmas palīdzības nevar saprast savas kļūdas, uzzināt par augstāk organizētas sistēmas esamību, darbības principiem un radīt par sevi augstāk organizētu sistēmu** – zemāk organizētai nav tādas motivācijas, izpētes iespēju un nav no kā tādu radīt. Akmeņu, smilšu un ūdens Cilvēki dzīvo savā pasaulē, kurā ir tikai akmeņi, smiltis un ūdens.

Ja šo tagad pārtulkojam Cilvēciskās izaugsmes un attiecību jēdzienos, tad redzam, **ka matemātikas profesionālis nesaprot un nevar saprast, ko pats dara un kas ir tas, par ko viņš priecājās**. Tā bērnu grāmatiņā “Urfins Džis un viņa kokpauri” mākslīgi veidotie

radījumi – kokpauri ar interesi vēro, kā deg viņu koka rokas. Tāpat matemātikas profesors nesaprot ko nozīmē, ka “loģiskās domāšanas aizmetņu rašanās laikā bērni intuitīvi apgūst programmēšanu”. Viņš nesaprot, ko viņa darbības gadījumā nozīmē “katrai programmai viņa pati un viņas darbība ir pareiza”. Viņš nesaprot kāpēc viņa kursabiedre ar tādu aizrautību bojāja savu bērnu un to, ka tikai neko nezinoša māmiņa priecājās par sava bērna vai jaunas sievietes lēkāšanu pa batutu.

Profesors neaizdomājās, ka programmēšana, agra programmēšanas apmācība un plaša datortehnikas ieviešana, visa **datorizēšana par labu tiek uzskatīta tikai tādā sabiedrībā, kurā tas tiek uzskatīts par labu**, tur, kur ar to aizraujas šī sabiedrība, kura neko nezina par to postu, kādu Cilvēka apziņai – dvēselei nodara kontakti ar datorizētām sistēmām – datorprogrammām un datoriem. **Matemātikas profesoru sajūsmina iespēja Cilvēciskās domāšanas loģiku, tās rašanās laikā bērnam nomainīt ar datorloģiku**. Neformālās, tēlainās un daudzvektoru daktu sasaistes telpas loģikas vietā ieviest formālo, lineāro vienvirziena loģiku. Tur, kur jābūt kopsakarībām, ieviest datu kopu apstrādi. Tur, kur no kopsakarībām nonāk pie atsevišķa gadījuma zināšanas, tur ieviest atsevišķu gadījumu izsecināšanu no liela sīku datu apjoma. **Matemātiķi sajūsmina Cilvēka apziņas un apziņas darbības iespēju sašaurināšana**

Šo “zinātnieku” sajūsmina iespēja veselā Cilvēkā viņa veselo un derīgo spēju aizstāt ar šīs spējas surogātu. Matemātikas profesoru sajūsmina fakts, ka sabiedrībā, kurā vēl nekā nezina par “mākslīgo intelektu” (*to pēta un uz to iet*), kur dators un datorizācija ir modes lieta, stulbas māmiņas atbalsta savu **bērnu apziņas izveidošanu atbilstoši tiem pirmajiem un nepilnvērtīgajiem soļiem mākslīgā intelekta veidošanas ceļā, kura sākumā ir zemes “zinātne”**. (*Par teorētiski – mītiska, no šīs teorijas mitoloģijas izrietošas daļiņas – bozona “atklāšanu” viņi saka: “tas apstiprina to, ko mēs zinām.” Tad vēlāk pie jaunām vai citām teorijām to mitoloģijā tas neapstiprina neko, ir pavisam kas cits, vai nemaz neeksistē – ir tikai citu parādību korelācijas blakusefekts*) Mākslīgā intelekta koncepcijas, programmēšanas principus var uzlabot, attīstīt un mainīt, bet pēc vienkāršotas vai kļūdainas loģikas veidoto bērna apziņu vairs pārveidot nevarēs. Ja datorā **reizēm** var instalēt jaunāku programmas versiju (*bet četrreiz jāmaina dators*), tad bērna apziņā to nevar. **Programma tiek “iešūta bērnam - čipā” un ir maināma tikai ar “čipa - bērnam” nomainītu.**

3. turpinājums

Cilvēka loģika nav savienojama ar datora programmas loģiku. Datora loģika ir vāja un ļoti nepilnvērtīga **Cilvēka loģikas atblāzma – projekcija – nospiedums noteiktu tehnisku iespēju materiālā tādā mērā, kā šo loģiku un materiālās iespējas tobrīd prot lietot programmu un tehnisko iespēju un “mākslīgā intelekta” pētnieki**. Kaut kas ļoti šauri nepilnīgs nav savienojams ar nesalīdzināmi tālu pāri tam stāvošu.

Te neder arguments, ka mašīna izdara vairāk operāciju – “rēķina ātrāk” un šahā uzvar Cilvēku. **Cilvēks zin, ka viņš rēķina un kāpēc viņš to dara, bet mašīna to nezina**. Mašīna var “pateikt”, ka viņa “to dara” un “ko viņa dara”, kāds ir “darbības uzdevums”, bet tai pat laikā mašīna un programma to nezina, tās ir tikai programmas komandu izpildes darbības. Audioprogramma atskaņo skaņdarbu, bet pati šo skaņdarbu “nedzird” un “nezina”, kas ir atskaņotais skaņdarbs, kaut gan projicē informāciju gan par savu darbību, gan par skaņdarbu.

Datorizētais šahists atspēlē Cilvēku, Cilvēks aizies mājās, dzers kafiju, tiksies ar draugiem un darīs visu citu, ko dara Cilvēki, bet viņu “uzvarējus” programma neko ārpus savas “šaha spēles” nekad neko citu nedarīs un darīt negribēs, **programmai ir loģika un intelekts, bet tā nekad neko nedomās un nekad nezina, ka spēlējusī un uzvarējusī - tai nav apziņas. Viņu datoršahists ir tikai šauri orientēta psihiķa šahāģēnija analogs.**

Tur ir sastopami tādi superspējīgi šahisti, kuri ārpus šaha spēles ir pilnīgi kretīni, idioti un nedziedināmi slimi Cilvēka apziņas gruveši.

Programmai nav gribas, pat ne dzīvnieka ierobežotās gribas – nav nekādas gribas – ir tikai svešas gribas ierakstītas komandas, svešas izpratnes un domāšanas kļūdu rezultāti. Bezgribas loģiku nevar salīdzināt ar gribas veidotu un uzturētu loģiku.

- **Dzīvnieka ierobežotās gribas intelekta loģiku veido un uztur augstāk organizēta sistēma – Gajas dvēsele – Anima Mundi.**
- **Cilvēka brīvās gribas intelekta loģiku veido viņa Pārpasaulīgā ES Saprāta darbība.**

Lai materiālistiskie “mākslīgā intelekta” pētnieki **ar sava nepilnvērtīgā intelekta palīdzību** saprastu, kas ir viņu intelekts, viņiem ir jāizpēta tā izcelsmes avots, bet tā kā “neviens sistēma nevar izprast par sevi augstāku”, tad viņi nekad nesapratīs apziņas būtību un darbību (*nesapratīs mūziķa mūzikas atskaņojuma atšķirību no šī atskaņojuma ieraksta*) un tāpēc nekad nevarēs radīt neko savam intelektam līdzvērtīgu. **Toties viņi aizvien pilnīgāk prātīs bērna Cilvēciskās loģikas tapšanas brīdī to aizstāt ar savu surogātloģiku.** Un par to priecāsies, jo “katrai programmai viņa pati un viņas darbība vienmēr ir pareiza”.

Matemātiķis vienmēr atzīmēs savas formālās matemātiskās domāšanas vērtību un pareizumu. Viņam matemātika vienmēr būs “visu durvju atslēga”, kaut gan patiesībā matemātika ir tikai šaura, ar materiālo formu, formu skaitu un skaitu proporcijām saistīta apziņas darbības spēja – bezdvēselisks, bezdvēseliskas formas apraksta un informācijas izplatīšanas veids, kurš tālu atpaliek no vizuālās un vārda mākslas un nekā nevar tuvojies vai aizstāt Mūziku – to visu, kas ir ar Cilvēka dvēseli piepildīts un darbojas Dvēseles dabu tālāk nododošs.

Materiālo formu pasaulē ķīmija ir minerālās pasaules valoda, fizika ir enerģiju mijiedarbību valoda, bet matemātika ir materiālo formu valoda. Tā apstākļa dēļ, ka enerģijas veido minerālo pasauli, fizika un ķīmija ir vienas valodas divi aspekti, bet matemātika ir šo abus aspektus apvienojošais elements, matemātika un matemātiskās domāšanas pamati un rezultāti ir materiālistiski un materiālistiski orientēti.

Matemātika, ja netiek pielietota augstāku – Garīgu jēdzienu simbolizēšanai, Cilvēka apziņu ieslēdz – ierobežo materiālo formu čaulās, kur tā ir “dzīvi - mirusi” – dzīva materiālo formu “kapā aprakta” un Cilvēciskai radoši Garīgai dzīvei nespējīga. Materiālo formu valoda ir Radītāja Gribas zemākā un vienkāršotākā, formalizētākā – pēdējā Radītāja dabas atblāzma tumsas valstībā. **Tas, kas materiālistam viņa intelekta attīstībā ir matemātika, tas Ideālistam viņa dvēseles izaugsmei un intelekta nostiprināšanai ir Garīgās pasaules inducētā mitoloģija.** Šamanisms izmanto šīs mitoloģijas izkropļoto – profanēto surogātu.

- **Matemātiķim sasniegums ir intelektuālu grūtību pārvarēšana.**
- **Cilvēkam sasniegums ir viņa Dvēseles izaugsme, kura atnes apziņas darbības iespēju plašumu.**
- **Augstī attīstīta dvēsele viegli atrod un lieto matemātikas valodu tāpēc, ka runā vienā valodā ar Radītāju – ir Radītājam tuva.**

Es nekā neatbalstu šos psiho“terapeitus”, bet pat viņu vidē jau sāk rasties šaubas un nemiers, redzot, ko dara datorizētā pasaule. Tā Ināra Vārpa “Praktiskās astroloģijas” 2018.gada septembra izdevumā izceļ jautājumu “Dumiķu vai tehnoloģiju ģēniņu pasaule?”

Savā intervijā viņa, cita starpā, runā par to, ka šie “gadžetspējīgie” ir pilnīgi sociālnespējīgie un pat psihoidioti. No viņas puses, sarežģītu **zinātnes ietilpīgu tehnoloģiju un iekārtu lietošana** liecinot par augstī attīstītu intelektu, bet no otras puses sociālais

idiotisms (*egocentrisms*) norādot uz pretējo – izglītības un rīcībspējas kolapsu – strauju sabrukumu. Protams, viņu Gejropisko dzīvi apjūsmojošajiem vecākiem un ministriju iemītniekiem viņi ir nākotnes gaisma, bet pat kaut ko saprotošiem Freidistu psiho”terapeitiem”, tas ir lielas nelaimes tuvināšanās trauksmes zvans.

Un te es viņus visādā veidā atbalstu. Iedomāsimies žurku, kura centrālās nervu sistēmas darbības izpētes laboratorijā demonstrē savu refleksu loku – **lai iegūtu kāroto apmierinājumu nospiež pedāli**, kad grib iegūt pārtiku vai ūdeni, tad, kad iedegas noteiktas krāsas spuldzīte. Tātad **šī žurka piedalās ļoti zinātnes ietilpīgā procesā un lieto – darbina ļoti zinātnes ietilpīgu tehnisko aprīkojumu**. Šī žurka ir zinātnes progresa līdzdarbiece – lieto zinātnes ietilpīgu aparāturu un uzrāda savas spējas šo aparāturu lietot savu vajadzību apmierināšanai, tātad ir augsti intelektuāla būtne.

- Vai arī žurka ir tikai žurka, kuras uzvedību novēro citas būtnes?
- Vai arī žurka ir žurka, kura prot izmantot citu būtņu interesi par savu dzīvi?
- Zinātnieki izmanto žurku?
- Žurka izmanto Zinātniekus?

Atbilde ir tajā, kas bija vispirms – zinātnes cēlonis – zināšanas un to izmantošana un paplašināšana, vai kāda cita radīto iespēju izmantošana savu (*vai inducēto*) vajadzību apmierināšanai. Tieši tāpat tas ir ar šo “datorģēniju” paaudzi.

Laboratorijā zinātnieki žurku ievieto Zinātnes ietilpīgā sistēmā un žurka tur šo sistēmu izmanto savu vajadzību apmierināšanai, kur Zinātnieki no tā izdara savus secinājumus par to kas un kā notiek žurkā, bet žurka neko nezina ne par zinātnieku mērķiem, ne arī viņu secinājumiem. Žurku neinteresē tas, kas ir ārpus viņas interešu sfēras – viņas vajadzību apmierinājuma.

Tieši tāpat šodien datoridioti zin, ka lai iegūtu kāroto vajadzību – baudas apmierinājumu ir jānospiež tieši tas taustiņš vai jāpieskaras tieši tai jūtīgā ekrāna vietai. **Datoridioti rīkojas tieši tāpat kā žurkas laboratorijas būrītī**. Viņi lieto zinātnesietilpīgu iekārtu, par kuras uzbūvi neko nezina, negrib zināt un nav spējīgi zināt. Žurku un datoridiotu neinteresē zinātnieku mērķi un tas, kā darbojas viņu izveidotā pētniecības iekārta. Žurku un datoridiotu interesē tikai viņu vajadzību apmierinājums – iegūtā bauda.

Mazulis (*bioloģisks objekts*) grib vērot sev interesantu formu un krāsu maiņu – informācijas plūsmu, kura dabiskos apstākļos, viņu ievadīs šajā pasaulē un pieskaņos viņu šīs pasaules realitātei. Tāpēc viņš iemācās pārvietoties un vērot notiekošo. Datoridioti tāpat vēlas to pašu, bet tā vietā, lai pārvietotos un analizētu apkārtnotiekošās izmaiņas, šīs izmaiņas un pārvietošanos virtualizē – iemācās to, ka nospiežot kādu vietu uz klaviatūras vai skārienjūtīgā ekrāna, iegūst sev vēlamo apmierinājumu. Žurka grib riekstiņu – žurka nospiež pedālīti. Datoridioti grib kustīgu attēlu vai “mūziku” savā viedierīcē – nospiež noteiktu taustiņu vai pieskaras ekrānam. Baudas gūšanā abi ir vienādi.

• Datoridiots ir Žurka.

Tagad modē ir robotpulciņi. Tur datoridioti būvē vienkāršākos robotiņus, kuri vēlāk sacenšas zemāko bioloģisko formu cīņas un konkurences spēlēs. Pirms robotu laikā bērni veidoja mehānisko formu elementu konstrukcijas. Toreiz roboti bija Cilvēka palīgi un spēju papildinājums. Kā toreiz, tā arī tagad bērni (*vai mazuļi – kā nu kuram kas ir piedzimis*) izmanto citu – agrāk dzīvojošo radītās iespējas. Tieši tāpat kā agrāk saskrūvēja caurumotas plāksnītes, tagad datoridioti “sakomunicē” citu agrāk izdomāto - programmatūru elementus. **Ir mainījies materiāls, bet nekas nav mainījies darbības saturā**. Kā vieni, tā arī otri izmanto citu radīto elementu un darbības principu vidi un noteikumus.

Tā nav jaunrade un augstāku spēju apguve. Tas ir tas pats vecais, tikai jaunus materiālos. Agrāk to darīja materiālajā vidē, tagad to pašu tāpat dara virtuālajā vai informācijas vidē. Tāpat kā, rotaļājoties ar mehānisko konstruktoru elementiem, bērni neizdomāja to darbību, tāpat tagad robotizētāji nav izdomājuši šo darbību vidi un elementus, tos pārņem un izmanto gatavā veidā. **Mainās “klucīšu un skrūvīšu” forma un krāsa, bet saturs un mērķi paliek tie paši.**

- **Cilvēks no žurkas atšķiras ar rīcības mērķi.**
- **Mūsdienu “datorģēniji” ir tetovētas žurkas – datoridioti, un tāpēc tā ir datorizētu ierīču idiotizēta tetovēto paaudze.**
- **Žurkas spaida pogas un skārienjūtīgos ekrānus.**
- **Zinātnieki veido žurku labirintus un motivējošos – baudu nesošos attēliņus ekrāniņos.**
- **Tagad tetovējums ir datoridiota – datoriekārtas žurkas iezīme.**

Savā apgalvojumā par “intelektuālu grūtību pārvarēšanu labā kompānijā” matemātiķis nav oriģināls. To jau dara kinoindustrija. **Cilvēka apmācību caur “patīkamu rotaļu” vai citu ar baudu apmierinājumu saistītu nodarbi pielieto visas varas un valdības.** To sauc par refleksa nostiprināšanu. Tāda vēlāmās darbības nostiprināšana vienmēr tiek saistīta ar kādu vajadzību.

Žurkai tā ir vajadzība ēst un dzert. Mazam bērnam tā ir vajadzība iegūt redzes un dzirdes iespaidus – veidot apziņu. Pieaugušajiem tā ir eksistenciāla vai mūžizglītības vajadzība. Veciem cilvēkiem tā ir vajadzība būt mierīgā, pārdomas nodrošinātā vidē. Tāpēc vecums iestājas līdz ar to brīdi, kad apdziest interese par jaunu zināšanu un iespaidu iegūšanu. Tāpēc fizioloģiskais vecums nav noteicošais. Noteicošais ir attieksme pret jauno iespaidu gūšanu. **Tie, kuri negrib mācīties, ir veci jau bērnībā.**

Vienmēr spēkā ir likums, kurš nosaka, ka “ar ko draudzēsies, no tā arī samācīsies”. Ja pozitīvus iespaidus gūsi muļķu sabiedrībā, tad pats par muļķi paliksi. Ja sadarbosies ar gudriem Cilvēkiem, tad būs iespēja būt gudram. Tāpēc visu rietumu TV un kino industrija savus skatītājus “baro” ar viņus idiotizējošām programmām un filmām. Tāpēc visas bērniem un mazuļiem domātās multiplikācijas filmas ir seklu, rupju un galēji vienkāršotu apziņu veidojošas.

Cilvēka apziņai ir divas daļas. Viena ir emocionālā, otra ir intelektuālā. Bērniem domātais videomateriāls veģetē uz emocionālās piesaistes vajadzības – simulē emocionālo piesaisti, uz kuras bāzes formē intelektuālo daļu. Tas, ko formē bērniem, ir galēji vienkāršota informācijas grupēšanas un faktoloģiskās apstrādes procedūra. Tas, ko formē pieaugušajiem, ir galēji vienkāršota informācijas vērtēšanas (*klaču uzklauššanas un egoistiski motivētas noziedzības*) sistēma. **Notiek neirovizuālā programmēšana.**

Tie paši principi, kuri tiek izmantoti NLP – neirolingvistiskajā programmēšanā, tiek izmantoti arī NVP - neirovizuālā programmēšanā.

- **NVP no Cilvēka iz-māca ārā Cilvēka apziņu.**
- **NVP Cilvēkā ie-māca datorizēto intelektu.**

Katra individuālā apziņa ir individualizēts kolektīvās apziņas apgabals. Caur pietiekami ilgstošu individuālo apziņu apstrādi – datorizēšanu – pieskaņošanu datorintelektā darbībai, tiek pārveidota kolektīvās apziņas intelektuālā darbība (*to mēs paturam atmiņā, tas vēl sevi rādīs vēlāk*).

Matemātiķis atzīmē, ka tagad jau bērnudārzā var iemācīt to, ko nevarēja 2.kursa studentiem pirms tam. Protams, te viņam ir pilnīga taisnība. Agrāk bērni auga Cilvēcisko

attiecību telpā un viņu intelekts tika veidots atbilstoši Cilvēciskajām attiecībām, tāpēc tas nepieņēma svešo – datorintelekta attiecību formu. Tagad datoržurkas jau no mazotnes tiek veidotas pēc datorintelekta darbības principiem, tāpēc tādā apziņā ir viegli veidot datoržurkas intelektu.

Kādreiz, **padomju varas valstī veidoja Cilvēku**. Tad uzstādījums bija Labs Cilvēks, bet tagad veido datortelpas piedēkli un uzstādījums ir “datorspējīgs lietotājs” vai, pareizāk sakot – “kompetents”. Tagad Cilvēks nav vienkārši patērētājs, bet datortelpas lietotājs. **Visi, kuri nav šīs datortelpas lietotspējīgi, tiek izslēgti no sociālās vides.**

- **Tagad sociālā vide ir datorlietotāju – tetovētu datoržurku vide.**

Tagad bērni un mazuļi jau no mazotnes tiek veidoti ar datoržurku apziņu un intelektu. Viņi uzsūc ekrānos redzamo un apkārtējās skaņās viņus programmējošo kodēto informāciju un viņos Cilvēciskā intelekta vietā veidojas datoržurkas intelekts. Tāpēc viņiem viegli iemācīt ar datorloģiku saistītas darbības. **Tāpēc viņi grūti uztver ar Cilvēka dzīvi un priekšstatiem par pasauli saistītas zināšanas. Tāpēc viņus interesē datorloģikas pielietojuma telpa, bet atbaida un nekā neinteresē Cilvēcisko attiecību un saskarsmju telpa.**

- **Cilvēcisko attiecību telpa izplešas attiecību dziļumā - izsmalcinātībā.**
- **Datoržurku attiecību telpa izplešas vienkāršotas tehnoloģiju pielietošanas plaknē.**

Matemātiķis un viņam līdzīgie domā kā izveidot “mākslīgo intelektu” datorā, bet tie, kuri vada šos “matemātiķus” un “mākslīgā intelekta pētniekus” (*jā, jā – vada, un jūs cik gribat atkal varat smieties par sazvēresību teorijām, bet transhumānisma filozofija taču eksistē un tāpat eksistē šīs filozofijas bīdītāji, tās pielietotāji un tai atbilstoši dzīves pārveidotāji*) labi saprot, ka viņu datoržurku programmēšanas sistēma strādā. Matemātiķi domā, ka viņi māca datorzinības, “mākslīgā intelekta” pētnieki domā, ka viņi pēta tāda veidošanu (*viņi nezina, kas ir intelekts un tāpēc nēsājas ar to kā nav*), bet patiesībā viņi dzīvu bioloģisku organismu apziņā dabisko (*Cilvēcisko*) intelektu aizstāj ar mākslīgo intelektu.

Mākslīgais datorprincipu intelekts tiek iedzīvināts dzīvos organismos. Līdz ar to bioloģiskais ķermenis ir mehāniska (*biorobota*) sistēma, kuru vada datoržurkas intelektuālā programmatūra. **Tieši tas jau arī ir transhumānisma filozofijas mērķis – radīt bioloģisku robotu, kuru vada datorizēts intelekts, kurā intelektuālā darbība ir atdalīta no Cilvēcisko jūtu dzīves, bet tiek iesakņota vienkāršāko emocionālo impulsu stimulus.**

Jūtu dzīve ir Cilvēciskā saprāta emanētā intelekta pavadone – “Sirdsapziņas aromāts”, bet emocionālo impulsu virsvadība ir dzīvnieciskā prāta “smaka” – pragmatisms – eksistenciālo vajadzību apmierināšanas diktatūra.

- **“Eksistenciālo vajadzību apmierināšana” ir katras datorprogrammas būtība.**
- **Katras eksistenciālās vajadzības pamatā ir kādas materiālās formas esamība.**
- **Matemātika ir darbības ar materiālo formu ekvivalentiem.**
- **Matemātika ir bezspēcīga jūtu laukā.**
- **Jūtas nevar izteikt matemātiskās formulās.**
- **Matemātiskās datorprogrammas var aizstāt dzīvniecisko prātu – eksistenciālās vajadzībās iesaistītu intelektu.**
- **Matemātiskās datorprogrammas veido datoržurkas.**
- **Matemātiskās datorprogrammas izstumj Cilvēciskā Saprāta intelektu.**
- **Datorprogrammatūra izplata datoržurku smaku.**

Matemātiķis, kā savās sistēmās integrēts elements, vienmēr atzīmēs matemātiskās domāšanas pareizumu. Matemātiskā domāšana iet roku rokā ar materiālistisko domāšanu. Materiālistiskā domāšana nekad nepieļaus domu, ka Visuma un mūsu planētas dzīvi vada Jūtu formās ietērptas enerģētiskās plūsmas, kuras nevar definēt un aprakstīt ar materiālo formulu eksistenciālisma matemātikas datorprogrammu valodu.

Matemātiķis vienmēr atzīmēs matemātiskās domāšanas pareizumu, bet nekad neuzdos matemātikai neatbildamus jautājumus:

- Kas ir Cilvēks?
- Vai Cilvēks ir Cilvēks?
- Vai Cilvēks ir mašīna?
- Vai Cilvēks ar mašīnas loģiku ir Cilvēks vai mašīna?

4. turpinājums

Matemātiķim Cilvēks ir intelektuāla matemātiskus programmēšanas uzdevumus risinoša sistēma. Matemātiķim Cilvēks un intelektuālu darbību veicoša mašīna ir vienlīdzīgas parādības.

- **Matemātiķim Cilvēks ir tāda mašīna, kura risina matemātiskus uzdevumus un veido šiem uzdevumiem atbilstošu programmu.**
- **Visas Zināšanas ir totalitāras – tās nepieļauj viedokļu plurālismu.**
- **Visas Augstākās Gudrības izpausmes ir Visaugstāk totalitāras – despotiskas.**

Rietumu modernisma civilizācija nāk ar individuālismu – katra indivīda subjektīvo vajadzību diktētu viedokļu plurālismu un savu realizācijas programmu. Individuālisms ir zemākā – materiālā – eksistenciālā – matemātiskajā formālismā izsakāmais. Individuālismā valda materiālo formu ekvivalentu matemātiskās (*grāmatvežu*) domāšanas valoda, tāpēc tā ir viegli formalizējama datorprogrammās.

- **Individuālisti ir viegli programmējami.**
- **No rietumiem nāk datorvalodas kodēšanas vergturība.**

Austrumu tradicionālajā civilizācijā valda Augstākā Saprāta Gudrības izpausmju – jūtu diktēts kolektīvisms. Augstākā Gudrība individuālo, kā kolektīvā daļu un dzīves izpausmi, ziedo kolektīvā labklājībai (*doto atpakaļ ņemu*). Austrumu despots, ceļot kolektīvā labklājību, tai ziedo neskaitāmas individualitātes. Austrumu despotu vada Jūtu vara, kas ir kurla pret individuālā emocijām vai maņām. **Tā kā Jūtas nav matemātiski sasniedzamas, tad Jūtas nav matemātisku modeļu un programmu ievainojamas.** Tāpēc austrumu civilizācija nepieņem šauru programmēšanas tēlu valodu.

- **Jūtas zin to, ko matemātiķis nekad nezinās un nevarēs aprakstīt.**
- **Augstākās Zināšanas ir augstākais totalitārisms.**
- **Augstākais totalitārisms nepieļauj suverēnu individuālo programmu klātbūtni.**
- **Augstākais totalitārisms individuālās programmas pieņem tikai tajā gadījumā, ja tās ir galvenās totalitārās programmas apakšprogrammas – detalizācija.**
- **Augstākā totalitārisma laukā suverēnās individuālās programmas ir “vīrusi”.**

Tā ir visa “austrumu” un “rietumu” civilizāciju cīņas būtība. “Rietumi” ar savu “demokratizācijas”, “privātās iniciatīvas”, “pilsoniskās sabiedrības” un “liberalizācijas” vīrusu palīdzību cenšas sagraut “Austrumu” kolektīvās dzīves Jūtu monolitismu, bet “Austrumi” katru “rietumu” vīrusu atstaro pašiem rietumiem. Tāpēc “rietumi” savas “slimības” arvien pieraksta “Austrumiem”. Tāpēc tad, kad rietumi iejaucas un ir agresīvi, tie to pieraksta “Austrumiem” un ar to noliedz “Austrumu” esamību – veido ilūziju, ka visa pasaule ir vieni vienīgi “rietumi”, ka *“ir tikai “rietumi” un nekā cita kā vien “rietumu” nav, nav nekā ārpus “rietumiem”, bet, kas ir ārpus “rietumiem”, tas tāds nedrīkst būt”*.

- **“Austrumi” “rietumos” gaida taisnīgumu un godaprātu – kolektīvo interešu ievērošanu.**
- **“Rietumi” “austrumos” saskata savas slimības.**
- **“Austrumiem” kopīgais ir savstarpējo interešu saskaņošana kopīgai izaugsmei.**
- **“Rietumiem” kopīgais ir pulcēšanās kāda kaimiņa aplaupīšanai, slepkavošanai un paverdzināšanai.**

Tā ir visa “progresīvo rietumu” cīņas ar “Austrumu despotijām” būtība. Vieni nāk ar datoržurku pūļiem, otri stāv ar Cilvēka Jūtu nesatricināmību. Tad, kad no oponentiem dzirdu par “padomisko mantojumu”, tad es jūtu no tādiem nākošo, tiem raksturīgo datoržurku smaku.

- **Jūtas smaržo.**
- **Datoržurkas smird.**
- **Smirdošo nevar pieņemt par derīgo.**

* * *

- **Izglītība, kā Cilvēka audzināšanas instruments, ir personības veidošanas process un ir sabiedrības apmaksāta sabiedriskā vajadzība.**
- **“Izglītība”, kā datorizācijas (“vied”ierīču, “vied”māju, “vied”pilsētu, “vied”valstu, e-pakalpojumu, i-banku, čipizāciju, kriptovalūtu un citu Cilvēka dzīves vides izskaušanas tehnoloģiju) izplatīšanas process, ir jaunu datorprogrammu instalācija – individuāls maksas pakalpojums.**
- **Izglītība, kā personības kvalitāte, ir personības saturs, inteligences un tīkumības – godaprāta bāze.**
- **“Izglītība” kā datoržurkas personības saturs ir tajā instalētās šauri specializētās kompetences.**
- **“Izglītība”, kā datorizācijas – transhumānisma virzīšana rezultāts ir personības deģenerācijas un paverdzināšanas instruments.**
- **Ar “izglītības” vārdu maskē izglītībai pretējās darbības un rezultātu – notiekošā reālo destruktīvo saturu.**
- **Mūsdienās bērnu glābšana ir viņu tālākturēšana no tā saucamajām “izglītības” iestādēm.**
- **“Izdzīvos, kurš noslēpsies”.**

Transhumānisma apsēstais matemātikas profesors priecājas par to, ka viņa sačakarētās studentītes vēlāk savus bērnus iesaista dehumanizējošās nodarbībās. To pašu var teikt arī par “garīgajām skolām”, kuru beidzēji vēlāk savus mazuļus paši nogādā montesoriskos,

valdorfiskos un visādos citos “alternatīvos” aizgaldos un aplokos, kuros viņiem ataudzē astītes, nadziņus un radziņus – iemāca vilku un govju likumus un “tikumus”. Tas ir otrs planētas dehumanizācijas virziens, kādu piekopj tumšā hierarhija, kuras darboņu uzdevums ir divkāju vidē radikāli samazināt Cilvēku īpatsvaru – panākt pārsvarīgu dehumanizēto kritisko masu.

- **Divkāju vairošana veicina transhumānisma virzīšanu.**

Matemātikas profesors priecājas, ka **dehumanizētā vidē var ātrāk iemācīt dehumanizējošu procesu elementus**. Tas ir saprotams, kad ņemam vērā to, ka, mainot atsevišķa Cilvēka apziņu, tiek mainīta arī attiecīgā kolektīvā apziņa. Kolektīvā apziņa pienes savu daļu jaundzimušā bērna apziņas veidošanās materiāla un izdara spiedienu uz katru dzīvā Cilvēka dvēseli. Tāpēc katrs vēlāk dzimstošais jau dzimšanas procesā tiek “programmēts” uz datorizācijas “labumu” pieņemšanu un apgūšanu. No vienas puses datorizācija dehumanizē dzīves vidi – no tās izspiež Cilvēka Vērtības, bet no otras ievieš savas – mehaneiristiskās attiecības. (*Aristotelis un viņa sekotāji sludina, ka Zeme un Cilvēki ir mehānismi.*)

Eksistenciālajā ievilkte un eksistencialismu par vajadzību un darbības programmu pieņēmušie domā, ka mainās tikai tehnoloģijas - parādās jaunas “iespējas”, “ērtības” un “izaicinājumi”, bet pati pasaule paliek tā pati vecā. Viņi domā, ka mainās klimats un komunikācijas iespējas, paplašinās informācijas izplatīšanas un cilvēktiesību lauks, bet Zemi apdzīvo tādi paši Cilvēki kā agrāk, ka Cilvēki saņem vairāk informācijas, bet tie, kas to saņem, aizvien vēl ir tie paši vecie labie Cilvēki. **Viņi domā, ka viņi aizvien vēl ir Cilvēki, ka viņi dzīvo un darbojas kā visi Cilvēki to ir darījuši pirms viņiem. Viņi paši sev liekas esam Cilvēki un viņiem liekas, ka viņi dzīvo cilvēciskā vidē.**

Tomēr tā nav. **Tagad tā jau ir dziļi dehumanizēta datoržurku vide.** Domāšanas, emocionālais, kustību, skaņu, tēlu saturs un translēšanas veids ir jau dziļi antihumāns – tas ir balstīts uz dator darbības un datorizētas informācijas pārraides, uzturēšanas, apstrādes un veidošanas principiem.

- **Dator“dzīves” principi ir dziļi iesakņoti datoržurku kolektīvajā apziņā, sadzīvē un priekšmetos.**
- **Dehumanizēta dzīves vide ir datoržurku dzīves vide.**
- **Datoržurkas dzemdē datoržurku mazuļus.**
- **Datoržurku mazuļi veiksmīgi apgūst gadžetus un datorpasauli.**
- **Datoržurku mazuļi aktīvi dehumanizē Cilvēces kolektīvo apziņu un Cilvēku dzīves vidi.**
- **Katrs dzimstošais Cilvēka bērns un datoržurkas mazulis jau Mātes un mātītes ķermenī saņem dehumanizētās vides transformējošo ietekmi.**

Lai lasītājs nedomātu, ka tās ir tāda “no dzīves atpalikuša rūgtumpoda” vaimanas, minēšu nu jau datoržurku vidē samilzušu un viņu pašu aktualizētu problēmu. Tajā ir treji savstarpēji saistīti aspekti un viņu pašu ieskicētas pretrunas. Galvenā, principiālā tos iezīmējošā parādība ir tā, ka **tie ir saistīti ar darbību virtuālā (mākslīgi informatīvajā telpā veidotā, bet reāli, fiziski, objektīvi neeksistējošā un objektīvi eksistēt nespējošā - nepilnvērtīgā) vidē.**

Tātad treji apstākļi.

1. **Datoržurkas nesamērīgi lielu daļu sava nomoda laika pavada virtuālajā telpā.** Virtuālā un interneta informācijas (*virspusējas, “norāžu klaiņošanas” kā arī viltus informācijas*) telpa, kurā apmeklētājs veido savu “dzīves burbuli” pēc “patīk - nepatīk” principa un dzīvo šajā individuāli “personalizētajā burbulī”, atbilst 3 – 5 gadu vecuma bērna

apziņas iluzori – mītiski – virspusējai “pasaku” videi. 3 – 5 gadu veca bērna intelektam atbilst suņu, zirgu un primātu intelekts. (*Žurku intelekts atbilst bērna 7 gadu vecumam. Žurka ir racionālāka un cietsirdīgāka – vairāk tuvāka insektu apziņai – tā pieder Mēness hierarhijai. Žurkas domāšana ir ļoti tuva datorintelektā principiem.*) Līdz ar to datoržurku apziņas dzīve lielā mērā līdzinās bērnu apziņas dzīves veidam. Ir pat īpašs termins – **“tie, kuri negrib pieaugt”**. Tādu “bērnībā iegrimušo” kļūst aizvien vairāk.

2. **Informācijas haosa radītās briesmas.** Cilvēka apziņa veidota kā saskaņoti strādājoša, pašregulējoša sistēma, kurā darbības kvalitāte (*reakciju un lēmumu pieņemšanas adekvātums*) ir atkarīga no apziņas (*personības*) kvalitātes (*izglītības*) un harmonijas tajā. Virtuālajā – informatīvajā telpā, tās uzbūves dēļ, trūkst regulējošo – ierobežojošo protokolu, kā dēļ tur var un neierobežoti nonākt melīga, nekvalitatīva un ar nodomu radīta paostoša – manipulatīva informācija. Pie tam **lielie informatīvie resursi** (*informatīvās telpas monopola turētāji*) **plānveidīgi un sistemātiski kropļo informatīvo telpu no tās izņemot un “aizklājot” patieso un vērtīgo** ar melīgā un nevērtīgā piesārņojuma vairošanu.

Telpas veidotāji ir panākuši stāvokli, kurā apziņai ir apgrūtināta vai principiāli nav iespējama informācijas sistematizācija un analīze ar to apziņas resursu (*izglītību*), kādu veido “pieaugt negribošajiem”. Līdz ar to datoržurku apziņā tiek ieviests virspusējas, nepilnīgas, melīgas un pretrunīgas informācijas ienests haoss. Varam vērot neadekvātu un nesaprātīgu lēmumu pieņemšanu visu līmeņu varas iestāžu un administratīvo orgānu darbībā, kā arī iedzīvotāju rīcības nespēju praktiskos dzīves jautājumos.

Publiskajā telpā parādās aizvien vairāk tādu “ekspertu”, “speciālistu” un aktīvistu, kuri nav spējīgi veidot sakarīgu runu (*nepabeigtas domas, haotiskas pārejas uz citu tematu, piemēri pie nenoformulētas tēzes vai argumenta, teikumu sāk ar vienu, bet beidz ar citu domu utt.*), sekām piedēvē cēloņu dabu un vairāku apstākļu sistēmā vērā ņem tikai vienu – emocionāli vienkāršāko un tāpēc pieņemamāko. Profesijā strādājoši profesionāļi aizmirst ilgi lietotos profesionālā darba paņēmienus – zaudē profesionālo kvalifikāciju. Tiek demonstrēta pieaugoša kolektīva plānprātība un psihiska sabrukuma – slimības eskalācija, kurā dominē personības defektu galvenie pavadoņi – **sadarbības nespēja un atbildības trūkums**.

3. Trešais aspekts ir **apsteidzoša tehnoloģiju izvēršanās**. Normā Cilvēces un Cilvēka apziņas Evolūcija notiek vidē, kurā paaudžu un jaunu tehnoloģiju parādīšanās notiek samērojamos laika periodos. Paaudzes apgūst tehnoloģiju ienestās izmaiņas vidē un piemērojas tām – izvērtē un asimilē derīgo, bet kaitīgajam izstrādā iekšējos regulācijas un neitralizācijas mehānismus. **Cilvēce sevi pasargā pret atkarībām**. Atkarības veidojas tur, kur nav vides un tehnoloģiju ietekmes kontroles spēju. Polāro apgabalu un ziemeļu seno tautu momentālā un nenovēršamā alkoholatkarība izskaidrojama ar to, ka viņu dzīves vidē nebija iespējama alkoholu saturoša pārtikas produktu iegūšana un lietošana, tādu tehnoloģiju apguve. Turpretī siltajās zemēs tāda atkarība (*arī pie senajām tautām*) nav novērojama.

- **Apsteidzoša tehnoloģiju iepludināšana vairo atkarības un nekritisku attieksmi ērtību – atbildības līdzsvarā, kas jēdzienos “derīgs - nederīgs”, derīgo aizstāj ar ērtību, bet atbildību un veiksmīgumu.**
- **Darbs derīgs Cilvēces un Cilvēka attīstībai, bet ērtība dehumanizē vidi – atbīda Cilvēku no Cilvēciskā.**
- **Apsteidzošā tehnoloģiju iepludināšana vājina, paverdzina un izstumj Cilvēku – dehumanizē vidi un Cilvēka dzīvi – Cilvēku pārvērš par datorpielikumu – papildierīci interfeisā.**

Tas rada veselu rindu neatrisināmo pretrunu (*kuras tagad iemidzinoši sauc par izaicinājumiem*).

Pirmā pretruna ir starp globalizāciju un tradicionālo valstisko Cilvēku dzīves organizāciju.

Otrā lielā pretruna ir starp aizvien pieaugošo tehnoloģisko komplikētību un tai atbilstoša datoržurku izglītības līmeņa (*un darba motivācijas*) trūkumu. Atsevišķie, atsevišķo sīko kompetenču sfēru bīdītāji nekā nevar atsvērt reālo sabiedrisko pagrimumu.

- **Cīņa ar sekām nevar aizstāt mērķtiecību cēloņu veidošanā.**

Trešā lielā pretruna ir starp uzbrūkošo virtuālo “realitāti” un tradicionālo (*mijiedarbībās ar objektīvo realitāti veidoto*) darba un sadzīves ētiku. Virtuālā pasaule pieļauj jebkuru attiecību sistēmu un rada tās īstuma ilūziju, ar kuru šķietami atceļ katru ētisko normu objektivitāti.

Šīs trejas pretrunas fokusējas vienā galvenajā. **Datorizācija un datoržurkās integrētā mašinizētā – mehaneiristiskā intelekta darbības principi sevī nes iepriekšējā laikmeta racionālisma un rentabilitātes standartus.**

Galvenā un centrālā darotzūkru problēma ir tajā, ka viņu loģika turpina iepriekšējo gadsimtu sabiedriskās un ekonomiskās attīstības ceļu, kurš bija sava laika planētas attīstības rezultāts, bet tagad, kad notiek pāreja uz jaunu Cilvēka un vides attiecību raksturu, ko pavada klimata izmaiņu radītās stihiskās katastrofas, šie vecie algoritmi jaunajā sistēmā vairs nav derīgi – uz vecajām shēmām neko jaunu un labāku uzbūvēt nevar, bet vecie drošības, stabilitātes un rentabilitātes standarti un principu izpratne ved tieši pretējā – uz iznīcību.

- **Agrāk rentablais tagad kļūst zaudējumus nesošs.**
- **Agrāk drošais nes apdraudējumu.**
- **Agrāk strādājošais nedod gaidīto rezultātu.**

Šī pretruna ir **Lielās Datoržurku Lamatas**, no kurām ar datoržurku intelektu izvairīties nevar – **datoržurkas ir uzbūvējušas sev ideālu bedri**. Ar to mēs viņas apsveicam. Uz priekšu, mīļās, – klausiet visiem “labāk dzīvošanas” raidījumu vadītāju iestāstījumiem un vadošajiem norādījumiem! Uz priekšu, mīļās, – uz kompetenču “izglītību”, sarunu festivāliem, pilsētu svētku programmām un integrāciju rietumizācijas “vied”valstīs. Uz priekšu – esiet pirmajās “viedizācijas” rindās!

- **Jo “viedāks” – jo stulbāks – jo ātrāk beigts.**

5. turpinājums

Ir metafiziska aksioma – **Ietekme atšķirīgās vidēs izraisa atšķirīgas reakcijas**. Tas, kas ir datorizētās (*dehumanizētās*) datoržurku mehaneiristiskās (*Aristoteliskās*) dzīves vides vērtība – Cilvēcības izstumšana, tas sevi atšķirīgi parāda dažādos sabiedriskās dzīves līmeņos.

- **Datorizācija nes savu vērtību demonstrācijas kodu.**

Cilvēciskajā pasaulē katra Cilvēciskā Vērtība vairo tās nesēja pašapziņu – papildina to ar pašvērtības sajūtu. Šī Vērtība virza uz darbiem, kuru nozīmību apliecina to sabiedrisko vērtību saprotošo atbalsts. Pilnvērtīgam Cilvēkam nav vajadzības to demonstrēt ar kādiem ārējiem atribūtiem.

- **Jo pilnvērtīgāks Cilvēks, jo vienkāršāka, neuzkrītošāka un skaistāka ir viņa āriene un uzvedība.**

Zemākajās sabiedrības dzīves pakāpēs – marginālajās kopās un eksistenciālismam pievērstajās pagrimstošajās sabiedrībās **Cilvēciskā nepilnvērtība tiek kompensēta ar ārējo varas, spēju un sabiedriskās nozīmības zīmju demonstrāciju.** Tam kalpo materiālās bagātības, pārtikas, seksa pieejamības zīmes. Jo tukšāks zīmju nesējs, jo vairāk tādu zīmju tāds pulcē ap sevi. **Eksistenciālās sabiedrībās tie ir neatņemami varas nesēja atribūti** – harēms (*stāsti par harēmu*), dārglietas (*stāsti par bagātību pieejamību*), varas zīmes (*stāsti par neierobežotas varas pielietojuma cietsirdību*).

Tādu zīmju demonstrācija runā par sabiedrībā valdošajām vērtībām, kuras prasa, lai šo sabiedrību pārvaldošās aprindas tās demonstrētu saviem līdzpilsoņiem. **Runas par to esamību liecina par runātāju piederību tādām dzīves un vērtību izpratnes līmenim.**

Datorizētā pasaulē sistēmas pilnvērtību demonstrē ekrānā redzamās ikonas, zīmoli un programmlietojuma kodi. Ieslēdzot datorizēto rīku, tā ekrānā parādās lietoto aplikāciju un instalēto programmu ikonas. Jo labāka – vērtīgāka iekārta, jo vairāk un vērtīgāku programmatūru ikonas redzamas tās ekrānos. **Datorizācijas ēra sev līdzī atnesa arī tetovēšanās māniju.**

- **Tetovēšanās ir ikonu izvietojuma analogs.**
- **Datoržurkas “ceļ savu pilnvērtību” ar tetovējumu vairošanu un izvietojumu redzamās vai nozīmīgās (*signāl*) vietās.**
- **Tetovējums ir datoržurkas kods, ar ko tā citām datoržurkām paziņo, ka ir datoržurka – savējais viņu vidē.**

Latvijā strauji pieaug C hepatīta slimnieku skaits. C hepatīta vīruss organismā nonāk ar nesteriliem medicīniskajiem un kosmetoloģiskajiem – arī tetovēšanās rīkiem. C hepatīta izplatības pieaugums sakrīt ar tetovēšanās māniju datoržurku vidū. Tāpēc, mīļās datoržurkas, visas kā viena uz tetovētavām – uz C hepatītu.

- **Jo tetovētāks – jo stulbāks – jo ātrāk beigts.**

Sabiedriskās dzīves līmenī aplikācijas (*ierobežotas šauri orientētas darbības programmas*) analogs ir kompetence.

- **Tas, kas datorierīcē ir specializētas programmas vai aplikācijas instalācija, tas personības dzīvē ir kompetenču izglītība.**

Cilvēciskā pasaulē darbības kvalitāti panāk ar vispusīgu izglītību, bet tai nespējīgajā datorizēto sistēmu pasaulē to aizstāj ar aizvien jaunu specializētu programmu un aplikāciju izstrādi un instalāciju.

- **Cilvēki izglīto.**
- **Datoržurkas attīsta kompetences.**

Katrs datoržurku jauninājums – “inovācija” nāk kā iespēja, tad tiek pasniegta kā ērtība, līdz kļūst par maksas pakalpojumu, no kura izveido obligāti piemērojamu normu. I-banka beidzas ar skaidras naudas apgrozības izskaušanu totāli kontrolētā un reketētā pārskaitījumu sistēmā. E-rēķini parādījās kā iespēja un ērtība datoržurkām, līdz kļuva par nepārkāpjamām barjerām un izstumtību ārpus datoržurku sabiedrības esošajiem Cilvēkiem.

- **Kādreiz teica: “Ja neesi “draugos, tad Tevis nav.”**

- **Tagad realitāte ir tāda – “esi tikai tad, kad un ja esi pie datora.”**
- **Tagad iedzīvotājs ir “ekonomiski un datoraktīvais”.**
- **Nedatorizētais datoržurku pasaulē ir lieks, nevajadzīgs balasts un apgrūtinājums.**
- **“Humānisms” un Cilvēktiesības datoržuku pasaulē beidzas tur, kur neienāk dators, internets un “vied”ierīce.**
- **Pievienojieties internetam un saņemsiet datoržurku “Cilvēktiesības”.**

Katra “vied”ierīce kaut kādā veidā izstumj Cilvēku no viņa dzīves vides – atņem kādu viņa dzīves jomu. “Vied”māja atņem rūpes par ģimenes labklājību mājās. (*Te, protams, ir smags aizsākums dzīves centralizācijā daudzstāvu namos un pilsētās.*) “Vied”ierīce Cilvēkam atņem saskari ar Cilvēku, ko aizstāj ar virtuālo Cilvēka masku.

- **“Vied”ierīču pasaule ir virtuālo masku karnevāls.**
- **Datoržurku mitoloģijā ir lielāko datoržurku izplatīts mīts par datu drošību.**
- **“Vied”ierīču pasaule ir datoržurkām nekontrolējama kriminālā pasaule.**

Kad jums tuvākā datoržuka sāk stāstīt par attālināti nolasāmo skaitītāju jaukumiem, tad jūs drīzumā gaidīs pieaugošu nekā nekontrolējamu un obligāti - neapstrīdami apmaksājamu rēķinu saņemšana. Kad šī datoržurka vilina ar attālināti regulējamu siltumu dzīvoklī, tad saņemsiet to, ka kāds to “jūsu labā” jums apmaksājami regulēs – jūs saņemsiet jaunu reketa formu.

Kad jums stāsta, ka jūsu ledusskapis jums pasūtīs tajā trūkstošos produktus, tad tas nozīmē to, ka drīzumā produktus varēsiet saņemt tikai caur pasūtījumu un tas beigsies ar to, ka centralizēta sistēma uzraudzīs jūsu patēriņu, un, atbilstoši jūsu apmaksas iespējām un jūsu “labajai uzvedībai, Jums piegādās pārtiku atbilstošā kvalitātē un daudzumā, vai arī izslēgs jūs no apgādājamo datu bāzes, tāpat kā to varēs izdarīt jebkurš hakeris pēc jūsu skauģa apmaksāta pasūtījuma. Lūk, tāda laikmetīgā bērniība... Datorsistēma ir tikai instruments, bet, kad tā nonāk datoržuku rokās, tad tas ir aukstu, racionālu un cietsirdīgu datoržuku instruments Cilvēku iznīcināšanai.

- **“Vied”ierīces Cilvēku atstumj no dzīves.**

Tagad padomāsim par Latvijā prezentēto “vied”valsts vīziju. Valsts ir Cilvēku savstarpējo attiecību humānās robežas uzturoša sabiedriska organizētība. Caur valsti Cilvēki uztur savas Cilvēciskās attiecības – realizē savu kolektīvo – tautisko gribu. Jebkura “vied”sistēma Cilvēkam atņem, atbīda Cilvēku no tā, ko pārņem šī “vied”sistēma. E-vara nostājās starp Cilvēku un ierēdni. E-medicīna starp Cilvēku un ārstu. E-tirdzniecība starp Cilvēku un pārdevēju. “E” nozīmē to, ka Cilvēkam (*vai datoržurkai*) nav interesants kontakta otrā pusē esošais, bet tikai darbības rezultāts. Protams, datoru nevar interesēt cits dators, bet tikai kontakta rezultāts.

- **Datoržuku pasaulē svarīgākais ir veiksmīgums – veiksmīgi realizēta programma.**

Tādā kārtā ir redzams, ka datoržuku “vied”valsts ir stāvoklis, kad ir pārtrauktas Cilvēku savstarpējās sabiedriskās – valstiskās attiecības. Tam kalpo nemitīgie transhumānisma pakalpiņu “dziedājumi” par valsts un sabiedrības, valsts un Cilvēku attiecību opozicionāro darbu. Transhumānisma bīdītāji dehumanizē, marginalizē un dēmonizē valsts tēlu. Viņi rāda valsti kā galveno Cilvēka problēmu radītāju, kaut gan problēmas rada valsts

amatos esoši nekompetenti, negodīgi un savtīgi Cilvēki, kuru negatīvo darbību pastiprina katra jauna “E” ieviešana. Valsts var pastāvēt vairākos – labākos, derīgākos vai sliktākos, postošākos sabiedrisko attiecību stāvokļos, bet tie tomēr ir Cilvēku attiecību stāvokļi ar citiem Cilvēkiem. Datoržurku “vied”valsts iestājas tad, kad Cilvēks ir pilnībā atbildīgs no jebkādam sabiedriskajām, valstiskajām attiecībām. Kad jebkura vērsšanās pie “valsts” ir vērsšanās pie datorizētas sistēmas, kura izslēdz jebkādu Cilvēka ietekmi uz viņa un līdzcilvēka dzīvi.

- **“Vied”valsts ir totalitāra datorsistēmas diktatūra, kas tiek realizēta šauras datoržurku grupas interesēs.**

Tas nav kāds pēkšņs vēsturisks apvērsums. Tumšajā hierarhija nemitīgi virza Cilvēci attīstības ilūzijā – noslēgta cikla bezizejas “burbuļi”. Uz to ir iets ilgstoši garš vēsturisks, mērķtiecīgi virzīts ceļš.

Tā saucamā “kristīgā baznīca” savā neizglītotajā klēpī “ieņēma” filosofiskās doktrīnas profanāciju, kuru vēlāk ietērpa netīrākā pagānisma- šamanisma un izkropļota Jūdaisma (*“Vecā derība” nav tie paši “raksti” kādus lieto Mozus ticīgie*) himēras smirdīgajos brunčos. **Tāda baznīca “dzemdēja” Jezuītismu un Brāļus Jezuītus.**

Baznīca iznīcināja Eiropas Kultūru, Mākslu, Zinātņi un Reliģisko dzīvi – tās Garīgo Dzīvi un Tradīciju, ar ko uz ilgiem gadsimtiem Eiropu ieņēma Tumsas laikmetā – viduslaikos. **Viduslaikos notika dziļa Eiropas iedzīvotāju apziņas transformācija.** Tās būtība ir tajā, ka baznīca no tās izskauda visas saites ar Pār pasaulīgo, Pār laicīgo un Pār personisko – Dievišķo, izkropļoja Dieva, Dievišķā un Dievišķuma jēdziena būtību un izpratni par to. Pat Dieva jēdzienam piedēvēja personības dabu – tagad viņu “Dievs” viņiem ir konkrēta personība, kuram uz Zemes esot “piedzimis dēls”. **Filosofiskās doktrīnas abstraktie jēdzieni ir iebāzti konkrētās un pat materiālās formās.**

Baznīca Cilvēkiem atņēma viņu reālās attiecības ar Debesīm, Debesu pasauli un Visuma Dievišķo dabu. Tā vietā iesmērēja savu mākslīgi veidoto butaforisko reliģijas Ilūziju. Reliģijas uzdevums, darbība un jēga ir tajā, ka tā, caur zināšanu sniegšanu par Debesīm, Debesu Valstības dabu, caur Pār pasaulīgo un Pār laicīgo ietērpšanu apgūstamās un izzināmās Idejās, uztur dzīvas un darbīgas katra Cilvēka dievišķās dvēseles zemes iemiesojuma – personības saites ar tās Saprātīgo Radītāju – Individualitāti. **Tādas zināšanas katrā Cilvēkā uztur Tikumību un Ētiku – sapratni par viņa vietu pasaulē, dzīves jēgu, pienākumiem, atbildību un iespējām** - par to Brīvību, kāda caur viņa Radītāju – Individualitāti, saista ar visām citām Dievišķajām Individualitātēm un caur šī kopuma esamību, ar aizvien lielākā Varenībā, Pilnībā un Skaistumā bezrobežīgi pieaugošu Visuma Radošo Dievišķo Spēku un Garīgo būtņu Hierarhiju.

- **Patiesi reliģiozām – Visuma kopībā iesaistītam un zināšanām par šo kopumu apgādātam Cilvēkam nav vajadzīgas “labas uzvedības” pamācības.**

“Labas uzvedības” pamācības, kas ir baznīcas sprediķu un “draudzes reliģiskās dzīves” pamatā, **ir baznīcas uzburtās reliģijas Ilūzijas saturs.** Tajā Cilvēka Dievišķo dabu atklājošas zināšanas ir aizstātas ar “tuvākā mīlestības kompetenci” – “labas uzvedības” pamācībām. Tāda “kompetence” nedod reālas zināšanas par Pār pasaulīgo, Pār laicīgo, par tur notiekošo un kā tas ietekmē, kā vada un veido šo pasauli un tajā notiekošo. Tāda “kompetence” Cilvēkam nedod Zināšanas par Smalko pasauli, tās iemītniekiem un to ietekmi, iedarbības mehānismiem uz Cilvēka apziņu. Tāds Cilvēks ir neaizsargāts un bezspēcīgs okulto ietekmju priekšā.

- **Apgalvojums par “Kristus upura” un baznīcas sargājošo lomu pār “kristītu Cilvēku” ir tukša un noziedzīga muldēšana, ar kuru baznīca katru tā apstulbināto “nezinoši ticīgo” nodod tumšo okulto spēku varā.**

Šī baznīca radīja noziedzīgu struktūru – Jezuītu brālību. Noziedzīgu tāpēc, ka svētīja to jebkurai, arī noziedzīgai, darbībai, ja vien tā nāk par labu katoliskajai baznīcai Vatikāna personā. Tāds no tāda rodas, tāds uz tādu pamudina. **Tikai noziedzīga struktūra rada noziedzīgu struktūru un pieļauj – pamudina uz noziedzīgu darbību – noziedzīgu darbību liek par mērķu sasniegšanas līdzekli.** Ar noziedzīgu darbību var sasniegt tikai noziedzīgu mērķi.

- **Noziedzīgai baznīcai ir noziedzīgi līdzekļi tās noziedzīgo mērķu sasniegšanai.**

Jezuīti baznīcai kalpo tās pasaulīgajiem mērķiem – politiskās varas sagrābšanai un uzturēšanai. Caur politisko varu baznīca gūst varu pār teritorijas iedzīvotājiem un pārvalda viņu rīcībā esošos materiālos resursus – to, kas šajā pseidoreliģiskajā struktūrā uztur tās dzīvību. **Materiālās bagātības gūšana, uzkrāšana un tās doto iespēju baudīšana ir baznīcas eksistences saturs.** Nekāda cita satura un dzīves jēgas tai nav. Baznīcas baudīto labumu – “vērtību” izcelsmes avots ir materiālā pasaule. **Baznīca bauda to, ko tai dod materiālās pasaules dzīve un dzīve šajā materiālajā pasaulē, bet baudāmā iegūšanai uztur garīgās dzīves ilūzju.**

Jezuītismam ir arī praktisks pielietojums. Nav noslēpums pasaules narkotiku ražošanas un noieta tirgus sadalījums. CIP kontrolē heroīna ražošanu un tirdzniecību. “Kur ir heroīns – tur ir CIP, kur ir CIP – tur ir heroīns.” Amfetamīna un “moderno” narkotiku tirgu kontrolē Vācija. “Zāle” pieder Āzijas klaniem, bet **kokaīns ir Vatikāna lauciņš,** tāpēc tagad Vatikānā ir jezuīts no kokaīna audzētāju zemes.

Vatikāns ļoti labi zin, ka Cilvēku kontrolē caur viņa prātu – domām un to, kā viņš uztver šo pasauli – ko tajā saskata, kā to vērtē un uz ko tiecas – ko vēlās tajā sasniegt. Cilvēku prātu kontrolē caur viņam sniegtajām zināšanām – caur izglītību vai izglītības surogātu. Vatikāns zin, ka ieveidojot pasaules skatījumu, var pārvērst Cilvēka apziņas interesi uz šo – materiālo vai Debesu pasauli.

- **Apziņas pievēršanās matērijai, kā viņas matērijas ierobežojumos izdzīvošanas vajadzību apmierināšanas avotam, ir materiālisma rašanās pamatā.**
- **Apziņas pievēršanās Debesu pasaulei, kā viņas Dzīves Vērtību Avotam, ir Ideālisma esamības pamatā.**

Brāļi Jezuīti dibināja klosterus, bibliotēkas, kurās uzkrāja un izveidoja rūpīgi atlasītus izdevumus un klosteru skolas, kuru audzēkņi apguva Jezuītu bibliotēku grāmatu saturu. Jezuīti dibināja universitātes, kurās veidojās Eiropas zinātnes pamati. Universitātes gatavoja zinātniekus, mācību spēkus un skolotājus. Jezuītu universitāšu absolventi radīja zinātnisko metodi, akadēmisko zinātni un pasaules uzskatu, kuru tagad sauc par materiālistisku un līdz ar to attīstījās materiālismā balstītās filozofijas strāvas. Te jāatzīmē, ka Romas impērijas senču sakņu meklētāju entuziasms Romā ienesa antīkās (*jau tajā laikā mirušās*) Grieķijas Kultūras palieku lauskas - Mākslas, Zinātnes un Reliģijas ietekmes, bet tai pašā laikā noklusēja “barbaru” – Romas iekarojamo teritoriju iedzīvotāju – “zemcilvēku” kultūras sasniegumus, kas bija līdzvērtīgi, bet daudzās jomās arī pārspēja Grieķijas sasniegumus.

Grieķijas Filosofijas rezumējums bija Platona mācība, bet tās noārdīšanu sāka tagad visu cienītais Aristotelis. Roma “radoši” apstrādāja Aristoteli un atsevišķas filosofijas nozares, uz kuru atliekām sazēla sofistika – loģikas izkropļojumi un radās prāta slimība –

eklektika. Baznīca savā klēpī uzņēma Romas politisko eliti līdz ar visām tās slimībām, mantkāri, izvīrtību, Romiešu tiesībām un “zinātnēm” – “Romas kultūru”. Tādā veidā, tās izplatot vēlāk būvētajā Eiropā uz šiem “Romas kultūras” pamatiem tur ienesa kā Aristoteļa Garīgo destruktīvismu, tā arī sofistiku, eklektiku un tiesību sistēmu uz kā pamata sazēla “Romas kultūras” pamatos stāvošais antīkās Idealistiskās Filozofijas pretmets – **laikmetīgās pasaules problēmām pievērstā filozofija.**

Tāda filozofija kombinācijā ar Jezuītiskajās universitātēs dzimušo “Romas kultūru” mantojušo klasisko, akadēmisko zinātņi, protams, laida pasaulē materiālismu – materiālistisko pasaules uzskatu, uz tā bāzēto Pasaules uzbūves izpratnes paradigmu un materiālismā balstītās filozofiskās skolas, filozofus un kabinetu viņu teorijas, kuru iekšējā būtībā slēpās Aristoteļa Garīgais destruktīvisms – apziņas saišu ar Debesīm noārdīšanas filozofiskais mehānisms.

Tajā pašā laikā Vatikāna un Jezuītu paspārnē mīta okulta sātānisms. Tieši šī iemesla dēļ radās un izvērās cīņa starp Vatikānu un 7.gadsimtā no “kristietības” atdalījušos novirzienu – Islamu. Islams radās kā sātānisma apkarošanas ideoloģija un prakse. Islams bija mēģinājums kristietību attīrīt no tajā ieņemtā žīdu sātānisma. Krusta kari bija kari, kuros Vatikāna dzīslēs slēptais sātānisms apkaroja tam nepakļāvīgās Garīgās Kultūras.

Baznīcas okulta sātānisms baroja Eiropas intelektuālo un filozofisko vidi. **Visas tās zinātniskās, “mākslas” un filozofijas idejas nāca no okulta sātānisma vides.** Visi šīs elites darboņi tādā vai citā veidā bija saistīti ar okulta sātānisma darbiniekiem, skolām, pulciņiem, klubiem un mācībām.

Materiālisms caur un cauri ir sātānisma caurstrāvots, sātānistu veidots sātānistu skatījums uz pasauli. Katrs materiālists apzinās viņš to vai nē, atzīst to viņš vai nē, ir praktizējošs sātānists. Tāpēc ir tik amizanti redzēt krustiņu materiālistiskas zinātnieces kaklā vai svētbildi universitātes pasniedzēja darba kabinetā. Ja kāds to vēl nezina, tad krusts ir materiālās pasaules un ar materiālo pasauli saistīto parādību simbols.

- **Vatikāna sātānisms tik labi saderas – sapārojas ar materiālistiskā zinātnieka iekšējo dvēseles sātānismu.**
- **Sātānisms ir dvēseles un apziņas pievēršana – iegremdēšana materiālās pasaules realitātēs.**
- **Materiālisms ir sātānisms.**

Nobeigums

Materiālisms pasaulei deva Evolūcijas ainas izkropļojumu - Darvinismu. Č. Darvins materiālistiski skaidroja dzīvās dabas bioloģisko formu attīstību un no šīs attīstības izslēdza attīstību vadošos mehānismus – Pār pasaulīgā plānotās un vadītās ietekmes, visu atstājot materiālās pasaules mehānisko darbību pašplūsmā. Turpat viņa laika un domubiedrs Maltus šīs Darvina idejas attīstīja par “neattīstīto iedzīvotāju” skaita regulēšanas teoriju, kuru tālāk cits tikpat redzams darbonis un sātānistu “hell fire” kluba apmeklētājs izvērtā “zinātnē” – Eigēnikā, ar ko deva nacismam tā “vēsturisko misiju” - pasaules atbrīvošanu no “zemcilvēku” sloga. **Maltus izvirzīja domu par “vadāmo evolūciju” – evolūciju, kuru kontrolē sātānistī pēc tam, kad Evolūcijas vadība ir izrauta no Debesu rokām.** Vēlāk no tā attīstījās mūsdienu sātānistu virzītais transhumānisms – iedzīvotāju debilizācija – viņu domāšanas pārveide atbilstoši datoru darbības principiem – faktu apstrāde bez kopsakarību – satura sapratnes.

Darvina idejas visai savdabīgi savai darba attiecību ekonomiskajā vidē un materiālo vērtību akumulācijas teorijai interpretēja cits materiālists – Kārlis Marks (*īstajā vārdā Haims Mordehajs – tādā vai citādā veidā, bet žīdu klātbūtne un piedalīšanās viscaur iet līdzās un piedalās visos Eiropas civilizācijas dzīves mezglu punktos. Žīdi “tur pirkstu uz pulsa” un*

Eiropas kakla). K.Marks kopā ar F.Engelsu radīja kroplu sabiedrisko attiecību ainu. **K.Marks lika pamatus izkropļotam sociālismam.**

Savā prātojumā viņš aplūkoja sabiedriskā darba attiecību attīstību tādā veidā, ka no šīs attīstības viņš izslēdza citu, vēl svarīgāku, attīstības procesu – kolektīvā darba vadības mehānismu attīstību. Cēloņu - centrālo vadības mehānismu vietā viņš lika sekas – pieaugošu privātīpašnieku parazitismu. Savu privātīpašumu šie parazīti palielināja savās rokās koncentrējot kapitālu, kuru guva aplaupot reālā darba darītājus, uz kuru darba parazitēja privātīpašnieki. Kā jau materiālists K.(H.) Marks (*Mordehajs*) fizisko (*seku*) pasauli atdalīja no Cilvēka apziņas dzīves (*cēloņu*) pasaules un līdz ar to visus savu prātojumus ieviesējus ievirzīja attīstības strupceļā – nebeidzamā riņķadancī ap visu žīdu centrālo elku un dievu – naudu un mantu – visu žīdu vērtību mēru un dzīves jēgu.

K.Marksa materiālismā un izkropļotā dialektisma (*kurš pretstatu Vienības un sadarbības vietā sludināja pretstatu cīņu*) maldinošajās ilūzijās balstītajās teorijās **Eiropas sociāldemokrāti mēģināja veidot materialistisku – sātānistisku sociālismu.** Sociālisma izkropļojums un tā nolemība sakāvei cīņā ar kapitālismu ir tajā, ka tās bāzēšana materiālismā par **dzīves labklājības mērauklu** izvirza materiālos labumus, bet augstāko – Cilvēka iekšējo izaugsmi, apskata tikai kā šo materiālo labumu sasniegšanas līdzekli. Marksistiskais sociālisms, sludinot šķiru cīņu, šķiru kopdarbu aizstāja ar vienas šķiras kopdarbu, ar ko, izslēdzot šo šķiru kopdarbu, izslēdz arī Pār pasaulīgā piedalīšanos pasaulīgās dzīves veidošanā – **Pār pasaulīgā un pasaulīgā sadarbību sabiedriskajā valsts dzīvē.** Marksistiskais sociālisms apskata un sludina sabiedrisko dzīvi kā materiālās pasaules izpausmi, bet ne kā Debesu pasaules ietekmju un vadības rezultātu un ar to rada tādu apziņu, kura noliedz, nepieļauj Smalkās pasaules esamību un tās ietekmi uz šajā pasaulē dzīvojošo dzīvi un tās vadību. Marksisms nekā neņēma vērā darba procesā iesaistītos smalkos resursus un smalkos rezultātus, aprītes smalkajā pasaulē ar tās radītajām un tur esošajām uzkrātajām vērtībām – attiecību kultūras kapitālu. **Marksisms** ir stātānistiskais kapitālisms, kurš **nepieļauj** smalkā **Pār pasaulīgā kapitāla iesaistīšanu sabiedrības dzīvē.**

Uzmanīgāk papētot Staļina darbību, var redzēt, ka tā stingri balstīta okultajās zināšanās par pasaules uzbūvi un maskētā Pār pasaulīgā iesaistīšanā sabiedrības dzīvē. To, ko Marks izslēdz no sabiedrības dzīves, to Staļins, skaļi nerunājot, atkal apvienoja ar sabiedrību. **Staļins, to neizpaužot, atrada veidu, kā Cilvēku pasaulīgo dzīvi savienot ar Pār pasaulīgā vadību.**

Kopumā ņemot, tumšajai hierarhijai ar secīgu Vatikāna – jezuītu – anglosakšu sātānistu klubu intelektuāļu palīdzību izdevās Zemes iedzīvotājus sadalīt divās ļoti nelīdzvērtīgās daļās. Vienā “kapitālistu” – “pārcilvēku” daļā ir okultās prakses un mācības pārzinošie, bet otrā vienalga, vai tie ir ateistiski materiālisti vai materiālistiskie “kristieši”, ir Cilvēki, kuri neko nezina par smalko pasauli un mehānismiem, kā no tās un caur to var ietekmēt pakļauto Cilvēku.

Tādā kārtā Jezuītiem ir izdevies radīt ideālu verdzības modeli. Ir **vergturi** – okulto mācību pārzinātāji un **uz okulto zināšanu bāzes veidoto sabiedrības vadības mehānismu – tehnoloģiju radītāji un pielietotāji.** Tiem ir **vergi** – visi tie, kuri neapzinās tādu ietekmju sfēru, ietekmes mehānismu un ietekmju esamību un tādēļ **to priekšā, to iedarbībai ir neaizsargāti.**

Viņiem liekas, ka tā ir “tikai reklāma”, “tikai politiskā dzīve”, “tikai informatīvā telpa”, “tikai ekonomiskā dzīve”, “tā jau tagad notiek”, “tagad nav kā agrāk”. **Viņi nesaprot, ka viņus apstrādā ar okulto līdzekļu palīdzību. Viņi nezina, ka tas ir, ka tas darbojas, kā tas izpaužas, kādās formās ietērpjas, tāpēc neredz šo okulto mehānismu klātbūtni, to darbību un rezultātus.** Visi tādām ietekmēm pakļautie ir neaizsargāti pret to darbību vai arī

viegli ievilināmi aiz laicīgo organizāciju un struktūru maskām slēptās okultās sektās, jo neapzinās tādas līdzdalības īsto raksturu un tās sekas.

Plašākā, sabiedriskās dzīves kontekstā, tas nozīmē, ka **ši populācija ieņemst analfabētiski – šamaniskā (kompetenču pseidoizglītība apvienojumā ar perversu pseidogarīguma dzīvi) sabiedrisko attiecību formācijā.** Tas nozīmē, ka sabiedrība radikāli noslāņojas divās daļās. Tādas sabiedrības mērķi centrējas uz iespējami komfortablāku eksistenci pieejamo resursu robežās, kur, no vienas puses, **komforta līmeni nosaka iespēju horizonts – zināšanas par iespējām un to sasniegšanas līdzekļiem,** bet no otras puses, resursu pieejamība.

- **Iespēju horizonts ir zināšanas par iespējām un to sniegšanas līdzekļiem.**
- **“Kompetenču izglītība” ir iespēju horizonta sašaurināšana.**

Resursu pieejamība diktē kā to, ka tā nosaka komforta pieejamību, tā arī to, ka tādā gadījumā šī sabiedrība cīņā par resursiem ar citām sabiedrībām kļūst par laupītājsabiedrību un to, ka **sekojot attīstības neatgriezeniskuma likumam, katra reiz sākta konkurence neizbēgami kļūst par konkurentu savstarpēju karu (šķiru cīņa Marksa teorijā).** Te neaizmirsīsim, ka tur, kur darbs ir aizstāts ar pakalpojumu, un produktu ražošanu, bet komforta līmeni nosaka iespējas izmantot resursus (*arī pieejamo peļņas daļu*), tur “darba ņēmējs” ir resurss, kura maksimāli “racionāla izmantošana” – spēku izspiešana (*“izdedzināšana” neekvivalentās apmaiņās*) uztur “darba devēju” komforta līmeni.

Tādā sabiedrībā materiālās bagātības iespēju horizonta regulācijas un okultās ietekmes līdzekļi (*masu apziņas kontrole*) koncentrējas vienuviet – **materiālā kapitāla kontrolētāju** rokās. Materiālā kapitāla kontrolētāji veido savu “darba orgānu” – “darba devējus”, kuri viņiem ir vajadzīgi tik daudz, cik komforts tiek balstīts uz ražošanu un ražojumu apriti, cik ir “ražotāji un patērētāji”, cik “patērētāji” ražo un patērē augsti tehnoloģiskus produktus – cik “patērētāju” iespēju horizontā ir tādi produkti un vajadzība pēc tiem. Sašaurinoties “patērētāju” iespēju horizontam, krītas viņu prasību līmenis un līdz ar to sašaurinās arī prasību loks. Tas vienkāršojas līdz elementāro eksistenciālo vajadzību apmierināšanas līmenim. Līdz ar to “kontrolētājiem” zūd vajadzība pēc “darba devējiem” un to skaists radikāli samazinās – notiek noslāņošanās divās radikāli atšķirīgās daļās – “kontrolētājos” un **“ierobežotajos (iespēju horizonta nozīmē) izmantojamajos (darba skudrās)”**.

“Kontrolētāju” komforta līmenim ir kvalitatīvā un kvantitatīvā daļa. “Kontrolētāju” komforta kvalitatīvā daļa ir atkarīga no “izmantojamo” iespēju horizonta (*tas ir Romas kluba pēdējā ziņojuma rūpju pamatā*), bet kvantitatīvā daļa ir apgriezti proporcionāla tieši tam pašam “izmantojamo” iespēju horizontam (*no šejienes Maltusa “zelta miljarda” doktrīna*). “Izmantojamo” iespēju horizonts gan papildina “kontrolētāju” komforta kvalitatīvo daļu, bet vienlaikus nes arī briesmas – apdraud “kontrolētāju” komforta kvantitatīvo daļu.

Jebkurā gadījumā – iespēja gūt kvantitatīvu labumu – būt “garantēti labklājīgiem” ir svarīgāka par šīs “labklājības” kvalitatīvo piepildījumu. Tāpēc kvantitatīvās daļas saglabāšanai “kontrolētāji” upurē kvalitatīvo daļu un “izmantojamajiem” neizbēgami sašaurina viņu iespēju horizontu – izglītību un līdzekļus. Tas, protams, rada arī blakusapstākļus – pretrunu “kontrolētāju” vidū un līdz ar to arī cīņu starp “kvalitatīvistiem” un “kvantitatīvistiem”, par ko liecina Romas kluba ziņojums. Tomēr materiālisms (*apziņas pievēršanās materiālajai pasaulei*) nosaka to, ka reiz ievadīta šajā virzienā, apziņa, bez Debesu iejaukšanās un vadības, kustēties tajā un **tāpēc “kvantitatīvisti” uzvarēs “kvalitatīvistus”**, kā tas Cilvēces vēsturē ir noticis jau daudzas reizes – katru reizi, kad sabiedrība, atkrītot no Debesu vadības, ieslīgst analfabētisma – šamanisma stāvoklī.

Tas ir neizbēgams process ar zināmām beigām. “Ierobežoti izmantoto” iespēju horizonta sašaurināšana “kontrolētāju” vidē vienmēr atsaucas ar kontroles mehānismu vienkāršošanu un **labklājības kvalitatīvā satura zudumu**. Tādā veidā “kontrolētāji” vienlaicīgi gan saglabā savu atrašanos virs “izmantojamajiem”, gan degradējot – “nolaižot” “izmantojamos – darba ņēmējus”, deģenerējas – “nolaižas” arī paši. Tādā veidā, kādreiz labu izglītību baudījis, luksusa apartamentos veselīgi dzīvojošs superbagātnieks vēlāk ir kauliem apkāries atsevišķā būdā dzīvojošs, no cilts locekļu pienestajām olām, ķirzaku kājām un medīto zvēru asinīm pārtiekošs šamanis.

Visumā viņš dzīvo tāpat kā visi citi, bet izņēmums ir tajā, ka viņam pašam nav jārūpējas par būdas celšanu, pārtikas sagādi un seksuālo attiecību uzturēšanas nodrošināšanu. Slieteni viņam uzceļ, ēdienu pienes un ar rokas mājieniem to pašu pienesēju viņš iedabū savā gultā katru reizi, kad to uzskata par vajadzīgu. Bet pašas “apmierinātājas” to uzskata par augstu pagodinājumu tāpat, kā “pirmās nakts” ziedošanu “dieviem” un “pirmās nakts tiesību” institūciju par iespēju “iekļauties cilts kolektīvajā atmiņā” (*Šketiņina “skola”*). **Transformējot vienu dzīves daļu, to izkropļojot un deģenerējot, tas pats vēlāk notiek arī visās citās daļās.**

Nelielas atkāpes no Tikumības un perversiju legalizācija neizbēgami noved pie netikuma iecelšanas eksistences pamatu un normas kārtā. (*Eiropas kulturologu apdziedātajā Romā seksuālas orgijas bija “dieviem” tīkamie un “dievus” pagodinošie rituāli. Tādā pat virzienā ved šodien Latvijā sazēlušie “pirtnieki” un “senču rituālu” – publisko pliko skrējieni un kolektīvo demonstratīvo kailpeldējumu organizatori.*) Tādā veidā “kontrolētāji – šamani” parazitē uz bailēs, māņticībā un perversā garīguma izpratnē turētajām “ciltīm”. Spilgti uzskatāms piemērs ir Āfrikas melnādaino tautu pagrīmušās paliekas un čigāni.

Nolaižoties uz šo analfabētiski-šamanisko sabiedrisko attiecību stāvokli, sabiedrība, līdz nesot moderno aizguvumu elementus, apgriezta secībā iziet visus iepriekšējo attīstības stadiju līmeņus. **Nolaižoties zemākā eksistences organizācijas līmenī, tiek saglabāts ārējais kolektīvisma uzturēšanas mehānisms, bet zaudēts kolektīvās dzīves iekšējais humānais saturs.** Aizvien vairāk dominē sabiedrības vadības ārējās - piespiedu metodes – bailes (*no “dieva” dusmām, banku represijām, bezdarba vai ienaidnieka apdraudējums – divām “varām” ir izdevīgi vienai otru “apkarot” un izmantot par bubuli tautas turēšanai paklausībā, it sevišķi tad, kad konkurences resursu trūkuma dēļ jau ir sasniegusi savstarpēja kara stāvokli*), tiesiskums (*korumpētas tiesas lēmuma diktatūra*), administratīvie rīkojumi un manipulācijas ar masu apziņu, kā arī “iespēju horizonta” sašaurināšana - izglītības un dzīves iespēju liegšana.

Materiālisma lamatas ir tajā, ka viņos visos sēž “darvīniņš”, kurš tiem čukst par “sabiedrisko formāciju attīstību” no alu Cilvēka bezklasu pārtikas meklētāju bara, caur feodālismu uz kapitālismu un tālāk caur sociālismu uz citu bezklasu sabiedrību – komunismu, kurā visi būs savām vajadzībām atbilstoši materiāli nodrošināti. Materiālistiem matērijas esamība un matērijas darbība ir visu vērtību cēlonis un radīšanas process – viņu interešu sfērā ir tikai darbība ar matēriju – darba sabiedriskošana un darbā radīto vērtību tainīga un racionāla izmantošana. **Materiālais nodrošinājums ir materiālistu darbības pilnvērtības mērs un vienlaicīgi sagrauves vājais punkts – dzīves bezjēdzības griesti.**

Viņiem var uzdot jautājumu:

- Ja notiek attīstība caur sociālismu uz komunismu un attīstībai nav robežu – tā nevar apstāties pie sasniegtā, tad, kas notiks, kad komunisms būs sasniegts?
- Kas būs tālāk?
- Par ko attīstīsies komunisms?

Ja virs matērijas nav Debesu, ja Cilvēks ir vienīgais un spicākais dzīvais domājošais organisms, tad virs viņa galvas ir tikai tukšums. Tad Kosmos ir tikai vēl plašāka, lielākus resursus nesoša kolonizējama, pēc zemes ģimja un līdzības pārveidojama telpa. Tad komunisms ir tikai solis uz izplešanos plašumā, komunistisku zemes koloniju vairošanās.

- **Uz materiālisma pamatiem būvētais komunisms nedod bezrobežīgas attīstības perspektīvu.**
- **No materiālistiskā komunisma nav izejas Kolektīvā saprāta kosmosā pie citām saprātīgām būtnēm – uz komūnu Kosmiskā saprāta Hierarhijā.**

Pat ja pieņem, ka materiālistiskie komunisti pieļaus iespēju, ka arī citur Kosmosā matērija var attīstīties par saprātīgām būtnēm ar dažādu un visai atšķirīgu saprāta un matērijas pretestības pārvarēšanas spēju līmeni – veidot kosmisku materiālās labklājības hierarhiju, tad tā vienalga būs nebeidzamai kosmisko bāreņu vientulībai nolemto bērnu dzīve bez cerībām kādreiz satikt savus vecākus.

Katrā radījumā ir viņa nesaraujamā vienība ar viņa radītāju. Šī vienība radījumu aicina un sauc pie sava radītāja. Tāpēc divkājis nevar kļūt par Cilvēku, nevar beigt būt divkājis, bet Cilvēks nekad nebeigs tiekties uz viņam citā Cilvēkā redzamo Radītāja klātbūtni – Cilvēka izaugsmi. **Radītāja pilnība liek Cilvēkam tiekties pēc tādas pat pilnības.** Nekāda cita stimula to darīt tad, kad vēders ir piepildīts, nav.

Ja Cilvēkam nav tāda Kosmosa, tādas Brālības, Komūnas, kurā viņš var redzēt savu Radītāju, tad tāds komunisms beigs dzīvi galējā dzīves tukšības frustrācijā un depresijā – intereses zudumā par tālāko eksistenci – “izdegs” pats sevī, jo tad tāds komunisms būs tikai attīstīts materiālo resursu patēriņš, bet komunārs – kosmiska mēroga patērētājs.

Ja Cilvēka radītājs ir matērija, tad Cilvēkā esošā vienība ar matēriju – viņa dzīvnieciskā daba – liks viņam, tāpat kā divkājiem, tiekties atgriezties pie matērijas, iegrimt materiālajā interesē – atgriezties pie tā, kas reiz jau bijis – dzīvnieka, vienšūņa, protoplazmas un minerālvielu saujīņas. Tā ir “attīstība uz regresu”. Bet tā kā Evolūcijai nav atpakaļgaitas, tad pati ideja par sabiedrisko formāciju pašattīstību līdz komunismam pierāda “materiālistiskā darvīnisma” murgainumu – neatbilstību īstenībai. Tur, kur materiālistiskie sociāldarvīnisti redz pacelšanos no alu Cilvēka līdz komunismam – bezklasu sabiedrībai ir garām palaista **iespēja redzēt viena Cilvēces Evolūcijas cikla nolaišanos pagrimumā, lai sāktu jaunu ciklu uz stingru hierarhiski sakārtotas sabiedrības komūnu.**

Bet matemātikas profesoram es teikšu tā: “Bērna izglītībai ir jāsākas ar Zināšanu – ar viņa Vecāku sniegtu mācību.

“Tu nāc no Debesīm, Zvaigznes ir Tavas Māsas un Brāļi.

Tu esi ieradies uz Zemi Mīlēt, Mācīties un būt pateicīgs par Tev dotajām iespējām mācīties un Mīlēt.

Visam, ko Tu darīsi, jābūt ar Mīlestību un Mīlestībā darītam.

Viss, ko Tu Mīlestībā darīsi, Tevi mācīs, kā to darīt labāk un rādīs jaunas Mīlestības iespējas.”

Pirmajai Zinātnei, kuru apgūst Bērns, ir jābūt Astronomijai. Bēram jāpazīst Zvaigznes, Zvaigžņotā Debess. Jāzin ar to saistītie Mīti. Jāzin kā tā darbojas, kāpēc, kas un kā notiek viņa lielajās Debesu Mājās.

Tad, kad Bērns sapratīs un jutīs, ka ir bezgala plašumu iemītnieks, viņš pratīs zemes robežās ienest Debesu plašumu iemītnieka Sirds dāsnumu un bezbailību dzīves grūtību priekšā. Tad viņš zinās, ka šīs grūtības viņu Māca, uzlabo un virza līdzībā Brāļiem un Māsām – Zvaigznēm.

Tad viņš zinās, ka nav šurp nācis baudīt vieglu materiāli nodrošinātu dzīvi, bet Mīlēt visu un visus, cik tālu vien var aizsniegties. Tad viņš jutīs, ka viņa labklājība ir tajā Mīlestības daudzumā, ar kādu viņš var apveltīt to gaidošos.

Bērns būs laimīgs tad, kad zinās, ka viņš ir Zvaigžņoto Debesu Sūtnis – Darba darītājs un Mīlestības nesējs.”

Pauls Stelps
Sociopsiholoģijas asociācija